VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (devītā palāta)

2018. gada 3. maijā*

Piekļuve dokumentiem – Regula (EK) Nr. 1049/2001 – Komisijas rīcībā esoši dokumenti – Dalībvalsts izdoti dokumenti – Dokumenti, ar ko ir notikusi apmaiņa pārbaudes režīma ietvaros, lai nodrošinātu kopējās zivsaimniecības politikas noteikumu ievērošanu – Regulas (EK) Nr. 1224/2009 113. pants – Sabiedrības piekļuve pēc nevalstiskas organizācijas iesniegta pieteikuma – Prasība atcelt tiesību aktu – Pieņemamība – Pienākums norādīt pamatojumu – Lojāla sadarbība – Juridiskā pamata izvēle

Lieta T-653/16

Maltas Republika, ko pārstāv *A. Buhagiar*, pārstāve,

apelācijas sūdzības iesniedzēja,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv *J. Baquero Cruz* un *F. Clotuche-Duvieusart*, pārstāvji,

atbildētāja,

par prasību, kura ir pamatota ar LESD 263. pantu un ar kuru tiek lūgts atcelt Komisijas ģenerālsekretāra 2016. gada 13. jūlija lēmumu, ar ko ir lemts par *Greenpeace* atkārtotu pieteikumu piekļūt dokumentiem, kuri attiecas uz iespējami nelikumīgu dzīvu zilo tunzivju nosūtīšanu no Tunisijas uz tunzivju audzētavu Maltā, ciktāl ar to *Greenpeace* ir piešķirta piekļuve Maltas iestāžu izdotiem dokumentiem.

VISPĀRĒJĀ TIESA (devītā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs S. Žervazonī [*S. Gervasoni*], tiesneši K. Kovalika-Baņčika [*K. Kowalik-Bańczyk*] (referente) un K. Makiokī [*C. Mac Eochaidh*],

sekretārs: E. Kulons [*E. Coulon*],

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – angļu.

Spriedums

I. Tiesvedības priekšvēsture

1 2010. gada martā vides organizācija *Greenpeace* nosūtīja Eiropas Komisijai informāciju par iespējami nelikumīgu dzīvu zilo tunzivju sūtījumu no Tunisijas uz kādu tunzivju audzētavu, kas atrodas Maltā.

2 Pamatojoties uz šo informāciju, Komisija ar Lēmumu C(2010) 7791, galīgā redakcija (2010. gada 12. novembris), informēja Maltas Republiku par pārkāpumiem, kas atklāti, pārbaudot ar zilajām tunzivīm saistītās darbības, un lūdza to uzsākt administratīvu izmeklēšanu atbilstoši 102. panta 2. punktam Padomes Regulā (EK) Nr. 1224/2009 (2009. gada 20. novembris), ar ko izveido Kopienas kontroles sistēmu, lai nodrošinātu atbilstību kopējās zivsaimniecības politikas noteikumiem, un groza Regulas (EK) Nr. 847/96, (EK) Nr. 2371/2002, (EK) Nr. 811/2004, (EK) Nr. 768/2005, (EK) Nr. 2115/2005, (EK) Nr. 2166/2005, (EK) Nr. 388/2006, (EK) Nr. 509/2007, (EK) Nr. 676/2007, (EK) Nr. 1098/2007, (EK) Nr. 1300/2008 un (EK) Nr. 1342/2008, un atceļ Regulas (EEK) Nr. 2847/93, (EK) Nr. 1627/94 un (EK) Nr. 1966/2006 (OV 2009, L 343, 1. lpp.).

3 Pēc Maltas Republikas veiktās administratīvās izmeklēšanas (turpmāk tekstā – "administratīvā izmeklēšana") Komisija kopā ar šo dalībvalsti ar Lēmumu C(2011) 6257 *final* (2011. gada 12. septembris), pamatojoties uz Regulas Nr. 1224/2009 102. panta 4. punktu, izstrādāja rīcības plānu, lai novērstu Maltas zvejas kontroles sistēmas trūkumus (turpmāk tekstā – "rīcības plāns"). Komisija uzskata, ka Maltas Republika šo rīcības plānu ir izpildījusi apmierinoši kopš 2013. gada februāra.

4 Pa to laiku 2010. gada 14. aprīļa vēstulē *Greenpeace* lūdza Komisiju, pamatojoties uz Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 1049/2001 (2001. gada 30. maijs) par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (OV 2001, L 145, 43. lpp.), piešķirt tai piekļuvi dokumentiem, kas attiecas uz šī sprieduma 1. punktā minēto zilo tunzivju nosūtīšanu, tostarp dokumentiem, ar kuriem šajā saistībā bija apmainījusies Maltas Republika un Komisija (turpmāk tekstā – "2010. gada 14. aprīļa pieteikums"). Šo piekļuvi Komisija tai galu galā atteica ar 2011. gada 3. marta apstiprinošo lēmumu. Tad *Greenpeace* vērsās Eiropas Ombudā ar sūdzību, kas tika iesniegta 2012. gada 23. maijā.

5 2012. gada 19. aprīļa vēstulē *Greenpeace* lūdza Komisiju piešķirt tai piekļuvi dažādiem dokumentiem, kas pieņemti pēc tās 2010. gada 14. aprīļa pieteikuma iesniegšanas, it īpaši Maltas Republikas un Komisijas vēstulēm, kuras pēdējā minētā sagatavojusi vai saņēmusi pēc 2011. gada 3. marta (turpmāk tekstā – "2012. gada 19. aprīļa pieteikums"). Komisija *Greenpeace* piekļuvi šiem dokumentiem galu galā atteica ar 2012. gada 25. septembra apstiprinošo lēmumu. Tad *Greenpeace* vērsās Ombudā ar jaunu sūdzību, kas tika iesniegta 2013. gada 26. aprīlī.

6 2015. gada 29. jūnija ieteikumā Ombuds secināja, ka Komisija nav pietiekami pamatojusi savu atteikumu piešķirt piekļuvi dokumentiem, kas ir norādīti 2010. gada 14. aprīļa un 2012. gada 19. aprīļa pieteikumos, un aicināja Komisiju piešķirt piekļuvi attiecīgajiem dokumentiem vai norādīt atbilstošus atteikuma iemeslus.

7 2015. gada 29. jūlija vēstulē (turpmāk tekstā – "sākotnējais pieteikums") *Greenpeace* atkārtoti nosūtīja savus 2010. gada 14. aprīļa un 2012. gada 19. aprīļa pieteikumus, atsaucoties uz Ombuda ieteikumiem un no jauna lūdzot piekļuvi visiem dokumentiem, kas ir norādīti šajos abos pieteikumos, kā arī abās sūdzībās, kuras ir izskatījis Ombuds, proti:

– ikvienam rakstveida dokumentam, kas attiecas uz zilo tunzivju nosūtīšanu [..] no Tunisijas uz Maltu, kā arī uz to vēlāku ievietošanu sprostos un/vai nonāvēšanu Maltā [2010.] gada 20., 21. un 22. martā, tostarp, piemēram, deklarāciju par nozveju un nosūtīšanu kopijas, novērtētāju ziņojumus utt.;

– visiem videomateriāliem, kuros ir dokumentēta šo tunzivju pārvadāšana, ievietošana sprostos un attiecīgā gadījumā nonāvēšana [..];

– visai rakstveida saziņai par iepriekš minētajiem jautājumiem starp Komisiju un Maltas [valdību] [..];

– Komisijas Lēmumam C(2010) 7791 [galīgā redakcija][,] (2010. gada 12. novembris) [..], tostarp visiem tā pielikumiem;

– ziņojumam, ko sagatavojušas Maltas iestādes, atbildot uz šo pieteikumu, [saskaņā ar] Regulas [Nr. 1224/2009] 102. panta 3. punktu;

– ikvienam dokumentam, kas attiecas uz iepriekšējā [ievilkumā] minētā ziņojuma vērtējumu, ko veikusi Komisija;

– rīcības plānam [..], un

– visām Maltas [Republikas] un Komisijas vēstulēm, [kas attiecas uz] pārkāpumiem, kuri atklāti ar zilajām tunzivīm saistīto darbību Maltā kontroles jomā, un kas sagatavotas vai saņemtas pēc 2011. gada 3. marta".

8 Ar 2015. gada 28. septembra elektroniskā pasta vēstuli Komisija darīja Maltas Republikai zināmu sākotnējo pieteikumu un konsultējās ar to, lai tā tai piecu darbdienu laikā darītu zināmu, vai tā iebilst pret tās izdoto dokumentu, ko šajā posmā ir norādījusi Komisija, publiskošanu.

9 2015. gada 30. septembrī Maltas Republika lūdza pagarināt termiņu atbildes sniegšanai.

10 2015. gada 5. novembrī Komisija par piecpadsmit darbdienām pagarināja Maltas Republikai noteikto termiņu atbildes sniegšanai. Šajā saistībā Komisija to informēja, ka tā ir nolēmusi, pirmkārt, sniegt *Greenpeace* piekļuvi Komisijas izdotajiem dokumentiem un, otrkārt, turpināt uzsāktās konsultācijas ar Maltas Republiku saistībā ar dokumentiem, ko ir izdevušas Maltas iestādes.

11 Ar 2015. gada 30. novembra vēstuli Maltas Republika Komisijai darīja zināmus savus apsvērumus, izklāstot iemeslus, kuru dēļ tā uzskata, ka gan tās, gan Komisijas izdotie dokumenti nevar tikt publiskoti.

12 2015. gada 23. decembrī Komisijas Ģenerāldirektorāta (ĢD) "Jūrlietas un zivsaimniecība" ģenerāldirektors atteica *Greenpeace* piekļuvi dokumentiem, ko bija izdevusi Maltas Republika un kas bija norādīti šajā posmā, jo pēdējā minētā bija iebildusi pret visu tās izdoto dokumentu publiskošanu (turpmāk tekstā – "sākotnējais lēmums").

13 2016. gada 20. janvārī *Greenpeace* iesniedza atkārtotu pieteikumu (turpmāk tekstā – "atkārtots pieteikums").

14 Ar 2016. gada 13. aprīļa vēstuli Komisija informēja Maltas Republiku par atkārtota pieteikuma iesniegšanu. Šajā pašā vēstulē Komisija precizēja, ka pēc atkārtota pieteikuma darbības jomas atkārtotas izskatīšanas, tā ir identificējusi citus dokumentus, ko ir izdevuši gan tās dienesti, gan Maltas iestādes un uz ko attiecas šis pieteikums. Līdz ar to tajā pašā vēstulē Komisija konsultējās ar Maltas Republiku, lai tā tai piecu darbdienu laikā darītu zināmu, vai tā joprojām iebilst pret pilnīgu vai daļēju tās izdoto dokumentu, tostarp no jauna identificēto dokumentu, publiskošanu.

15 2016. gada 18. aprīlī Maltas Republika lūdza pagarināt atbildes sniegšanai paredzēto termiņu.

16 2016. gada 27. aprīlī Komisija par desmit darbdienām pagarināja Maltas Republikai noteikto termiņu atbildes sniegšanai.

17 2016. gada 3. maijā Maltas Republika informēja Komisiju, ka tā iebilst pret visu Maltas iestāžu izdoto dokumentu publiskošanu, tostarp to, kas ir identificēti atkārtotā pieteikuma pārbaudes posmā.

18 2016. gada 19. maijā Komisija aicināja Maltas Republiku desmit darbdienu laikā precizēt savu iebildumu pret attiecīgo dokumentu paziņošanu iemeslus un apmēru.

19 2016. gada 27. maijā Maltas Republika atbildēja, pilnībā saglabājot nostāju, ko tā, kā tā uzskata, pietiekami precīzi bija paudusi savā 2016. gada 3. maija vēstulē.

20 2016. gada 13. jūlijā Komisijas ģenerālsekretārs pieņēma lēmumu, lemjot par *Greenpeace* atkārtoto pieteikumu (turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums"). Ar tās pašas dienas vēstuli Komisija informēja Maltas Republiku par apstrīdētā lēmuma pieņemšanu.

21 Ar apstrīdēto lēmumu Komisija, izsvītrojot personas datus, piešķīra *Greenpeace* piekļuvi dažādiem dokumentiem, ko izdevuši gan Komisijas dienesti, gan Maltas iestādes. Runājot par Komisijas izdotajiem dokumentiem, dokumenti, kurus tika nolemts publiskot, atbilda vai nu dokumentiem, kas identificēti sākotnējā pieteikuma pārbaudes stadijā, bet kļūdas dēļ vēlāk netika nosūtīti Komisijai (dokumenti, kas ir uzskaitīti apstrīdētā lēmuma F pielikumā), vai arī dokumentiem, kuri ir identificēti tikai atkārtotā pieteikuma pārbaudes stadijā (dokumenti, kas ir uzskaitīti apstrīdētā lēmuma D pielikumā). Runājot par Maltas Republikas izdotajiem dokumentiem, dokumenti, kurus tika nolemts publiskot, ietver gan dokumentus, kas tika identificēti sākotnējā pieteikuma pārbaudes stadijā (dokumenti, kas ir uzskaitīti apstrīdētā lēmuma B pielikumā ar numuriem 112–230; turpmāk tekstā – "Dokumenti Nr. 112–230"), gan dokumentus, kuri ir identificēti atkārtotā pieteikuma pārbaudes stadijā (dokumenti, kas ir uzskaitīti apstrīdētā lēmuma B pielikumā ar numuriem 1–111 un 231–240; turpmāk tekstā – "Dokumenti Nr. 1–111 un Nr. 231–240").

II. Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

22 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2016. gada 19. septembrī, Maltas Republika cēla šo prasību.

23 Ar atsevišķiem dokumentiem, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegti tajā pašā dienā, Maltas Republika iesniedza, pirmkārt, pieteikumu par pagaidu noregulējumu, lai panāktu apstrīdētā lēmuma izpildes apturēšanu, un, otrkārt, pieteikumu par dažu tādu datu konfidencialitāti attiecībā uz sabiedrību, kuri ir ietverti prasības pieteikumā un pieteikumā par pagaidu noregulējumu, kā arī to pielikumos.

24 Komisija savu iebildumu rakstu iesniedza 2016. gada 12. decembrī.

25 Prasītāja replikas rakstu iesniedza 2017. gada 30. martā, un Komisija atbildes rakstu uz repliku iesniedza 2017. gada 19. maijā.

26 Ar 2017. gada 25. augusta rīkojumu Malta/Komisija (T-653/16 R, nav publicēts, EU:T:2017:583) Vispārējās tiesas priekšsēdētājs pieteikumu par pagaidu noregulējumu apmierināja un lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšanu atlika.

27 Maltas Republikas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– atcelt apstrīdēto lēmumu, ciktāl ar šo lēmumu ir piešķirta piekļuve Maltas iestāžu izdotajiem dokumentiem;

– piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

28 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– prasību noraidīt;

– piespriest Maltas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

III. Juridiskais pamatojums

29 Savas prasības pamatojumam Maltas Republika prasības pieteikumā izvirza četrus pamatus, no kuriem pirmais, attiecīgi, ir par Regulā Nr. 1049/2001 paredzēto procesuālo termiņu pārsniegšanu un lojālas sadarbības pienākuma neievērošanu, otrais – par sākotnējā pieteikuma darbības jomas neievērošanu un kļūdainu šī pieteikuma kā jauna pieteikuma piekļūt dokumentiem izskatīšanu, trešais – par pieteikuma piekļūt dokumentiem darbības jomas prettiesisku paplašināšanu atkārtotā pieteikuma pārbaudes stadijā un labas pārvaldības principa pārkāpumu un ceturtais – par Regulas Nr. 1224/2009 113. panta pārkāpumu. Turklāt Maltas Republika savā replikā izvirza piekto pamatu, kas attiecas uz pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi.

A. Par pieņemamību

30 Komisija apgalvo, ka Maltas Republikas prasījumi un katrā ziņā visi pamati, ko tā ir izvirzījusi savu prasījumu pamatojumam, nav pieņemami.

1. Par Maltas Republikas prasījumu un pirmo četru pamatu, kas ir izvirzīti šo prasījumu pamatojumam, pieņemamību

31 Galvenokārt Komisija norāda, ka Maltas Republikas prasība nav pieņemama, jo tajā ir lūgts atcelt "apstiprinošo lēmumu plašā nozīmē", nevis Komisijas "atsevišķu lēmumu", ar ko tiek piešķirta piekļuve Maltas iestāžu izdotajiem dokumentiem, neraugoties uz šo iestāžu paustajiem iebildumiem atbilstoši Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punktam. Pakārtoti Komisija apgalvo, ka pirmie četri pamati, ko Maltas Republika ir izvirzījusi savas prasības pamatojumam, nav pieņemami, jo šie pamati "nav [..] pamatoti ar materiāltiesiskiem izņēmumiem [sabiedrības piekļuvei dokumentiem], kas ir paredzēti Regulas [..] Nr. 1049/2001 4. panta 1.–3. punktā".

32 Maltas Republika apstrīd šo iebildi par nepieņemamību.

33 Jāatgādina, ka Eiropas Savienība ir tiesiska savienība, kurā tiek pārbaudīta tās iestāžu aktu atbilstība Līgumiem un vispārējiem tiesību principiem (skat. spriedumu, 2015. gada 6. oktobris, *Schrems*, C-362/14, EU:C:2015:650, 60. punkts un tajā minētā judikatūra). Ar Līgumiem ir ieviesta pilnīga tiesību aizsardzības līdzekļu un procedūru sistēma, kuras mērķis ir uzticēt Eiropas Savienības Tiesai iestāžu tiesību aktu likumības pārbaudi (spriedums, 1986. gada 23. aprīlis, *Les Verts*/Parlaments, 294/83, EU:C:1986:166, 23. punkts).

34 Šis princips it īpaši ir izpaudies LESD 263. pantā, saskaņā ar kuru Eiropas Savienības Tiesa pārbauda to Komisijas tiesību aktu likumību, kas nav ieteikumi vai viedokļi, un tās kompetencē šajā ziņā ir lemt par prasībām par kompetences neesamību, būtisku procedūras noteikumu pārkāpumu, Līgumu vai jebkuru tiesību normu par to piemērošanu pārkāpumu vai pilnvaru nepareizu izmantošanu.

35 No tā izriet, ka dalībvalstis, ceļot prasību atcelt tiesību aktu, var apstrīdēt jebkuru Komisijas normatīvu vai individuālu tiesību aktu ar lēmuma raksturu un šajā sakarā savu prasījumu pamatojumam atsaukties uz jebkuru pamatu, kas attiecas uz būtisku procedūras noteikumu pārkāpumu vai Līgumu piemērošanai pieņemto tiesību normu pārkāpumu (šajā ziņā skat. spriedumu, 1985. gada 20. marts, Itālija/Komisija, 41/83, EU:C:1985:120, 30. punkts).

36 Pirmkārt, no tā izriet, ka dalībvalsts, ceļot prasību atcelt tiesību aktu, var apstrīdēt Komisijas lēmumu, kas ir pieņemts, pamatojoties uz Regulu Nr. 1049/2001, un ar ko fiziskai vai juridiskai personai ir atļauts piekļūt dokumentiem, kuri ir Komisijas rīcībā un kurus ir izdevusi šī dalībvalsts, neidentificējot atsevišķu Komisijas lēmumu – kas būtu vienīgais apstrīdamais – neapmierināt minētās dalībvalsts iebildumus pret attiecīgo dokumentu publiskošanu.

37 Otrkārt, dalībvalsts savas prasības, kas ir vērsta pret Komisijas lēmumu, ar kuru trešajai personai ir atļauts piekļūt dokumentiem, pamatojumam var izvirzīt jebkuru pamatu, kas ir saistīts ar kādu no četriem LESD 263. pantā paredzētajiem gadījumiem, kad var celt prasību atcelt tiesību aktu, it īpaši jebkuru pamatu, kas attiecas uz procesuālas vai materiāltiesiskas normas, kuru tā uzskata par atbilstošu, pārkāpumu, neskarot šī pamata lietderīgo vai nelietderīgo raksturu. Tādējādi, runājot par tāda pamata pieņemamību, kas ir izvirzīts pret šādu lēmumu, nav jāveic nošķiršana atkarībā no tā, vai norma, par kuru tiek apgalvots, ka tā ir pārkāpta, ir paredzēta Regulā Nr. 1049/2001 vai kādā citā tiesību instrumentā.

38 Šie apsvērumi nevar tikt apšaubīti ar Komisijas argumentāciju, kas būtībā attiecas uz to, ka Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punktā esot noteiktas un ierobežotas dalībvalstu tiesības iebilst pret to dokumentu publiskošanu, kurus tās ir nodevušas kādai iestādei.

39 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punktā ir noteikts, ka "dalībvalsts var lūgt iestādi atteikt piekļuvi dokumentam, kas ir izdots minētajā dalībvalstī, bez tās iepriekšējas piekrišanas".

40 Ir taisnība, ka Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punkts ir ticis interpretēts kā tāds, kas attiecīgajai dalībvalstij ļauj iebilst pret tās izdotu dokumentu publiskošanu, tikai pamatojoties uz materiāltiesiskajiem izņēmumiem, kuri ir paredzēti šīs pašas regulas 4. panta 1.–3. punktā, un savu nostāju šajā sakarā pienācīgi pamatojot (spriedumi, 2007. gada 18. decembris, Zviedrija/Komisija, C-64/05 P, EU:C:2007:802, 99. punkts, un 2012. gada 21. jūnijs, *IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds*/Komisija, C-135/11 P, EU:C:2012:376, 59. punkts).

41 Tomēr šis pilnvaru piedalīties Savienības lēmumā, kas attiecīgajai dalībvalstij ir piešķirtas ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punktu, ierobežojums nevar šai dalībvalstij aizliegt pieprasīt atcelt Komisijas lēmumu, ar kuru ir piešķirta piekļuve attiecīgajiem dokumentiem, un šajā ziņā atsaukties uz pārkāpumiem, kas nav tie, kuri ir saistīti ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta pārkāpumu. Komisijas piedāvātās pretējās interpretācijas rezultātā Savienības likumdevējs varētu ierobežot tiesību celt prasību, kas dalībvalstīm ir piešķirtas ar LESD 263. pantu, apmēru un tādējādi apdraudēt visu ar Līgumiem ieviesto tiesību aizsardzības līdzekļu un procedūru sistēmu, kurā Eiropas Savienības Tiesai ir uzticēta tās iestāžu aktu likumības pārbaude.

42 Jāpiebilst, ka, protams, Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 42. pantā un LESD 15. panta 3. punktā – abus Komisija ir minējusi – ir paredzētas ikviena Savienības pilsoņa, kā arī ikvienas fiziskas vai juridiskas personas, kas dzīvo vai kuras juridiskā adrese ir dalībvalstī, tiesības piekļūt iestāžu dokumentiem. Tomēr tas, ka dalībvalstij ir atļauts celt prasību atcelt Komisijas lēmumu, ar ko ir piešķirta piekļuve dokumentiem, un šajā ziņā izvirzīt ikvienu pamatu, ar ko ir apšaubīta šī lēmuma likumība, nepamatoti neierobežo tiesības piekļūt dokumentiem, bet tikai ļauj Savienības tiesai pārbaudīt minētā lēmuma likumību, ņemot vērā visas procesuālās un materiāltiesiskās normas, kuras var tikt piemērotas, un tādējādi garantēt attiecīgās dalībvalsts tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā.

43 No tā izriet, ka Maltas Republikas prasījumi, kuros ir lūgts daļēji atcelt apstrīdēto lēmumu, no vienas puses, un pirmie četri pamati, kas ir izvirzīti to pamatojumam, no otras puses, ir pieņemami.

44 Tādējādi iebilde par nepieņemamību, ko Komisija ir izvirzījusi pret Maltas Republikas prasījumiem, kā arī pirmajiem četriem pamatiem, kuri ir izvirzīti to pamatojumam, ir jānoraida.

2. Par piektā pamata, kas ir balstīts uz pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi, pieņemamību

45 Komisija apgalvo, ka piektais pamats, kas attiecas uz apstrīdētā lēmuma nepietiekamu pamatojumu, pirmoreiz tika izvirzīts replikas rakstā un tādējādi nav pieņemams saskaņā ar Vispārējās tiesas Reglamenta 84. panta 1. punktu.

46 Šajā ziņā, protams, ir jāatgādina, ka saskaņā ar Reglamenta 84. panta 1. punktu tiesvedības laikā nav atļauts izvirzīt jaunus pamatus, izņemot gadījumus, kad tie ir saistīti ar tādiem tiesību un faktu apstākļiem, kas ir kļuvuši zināmi iztiesāšanas laikā.

47 Tomēr saskaņā ar pastāvīgo judikatūru pamatojuma neesamība vai nepietiekamība ir uzskatāma par būtisku formas prasību pārkāpumu LESD 263. panta izpratnē un ir absolūts pamats, ko Savienības tiesa var izvirzīt vai kas tai pat ir jāizvirza pēc savas ierosmes (spriedums, 1959. gada 20. marts, *Nold* /Augstā iestāde, 18/57, EU:C:1959:6, 115. lpp.; skat. arī spriedumu, 2009. gada 2. decembris, Komisija/Īrija u.c., C-89/08 P, EU:C:2009:742, 34. punkts un tajā minētā judikatūra).

48 Šajos apstākļos Vispārējā tiesa var no prasītāju pamata, kas attiecas uz pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi, to nepārbaudot, uzzināt, vai šis pamats, kas pirmoreiz tika izvirzīts replikas rakstā, atbilst Reglamenta 84. panta 1. punkta prasībām (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 20. jūlijs, *Badica* un *Kardiam*/Padome, T-619/15, EU:T:2017:532, 43. punkts).

49 Tādējādi piektā pamata pamatotība tiks izskatīta šī sprieduma 51.–65. punktā.

B. Par lietas būtību

50 Vispārējā tiesa uzskata, ka vispirms ir jāizskata piektais pamats, kas attiecas uz apstrīdētā lēmuma nepietiekamu pamatojumu, pēc tam kopā ir jāizskata pirmie trīs pamati, kuri attiecas uz šī paša lēmuma pieņemšanas procedūru, un visbeidzot ir jāizskata ceturtais pamats, kas attiecas uz Regulas Nr. 1224/2009 113. panta pārkāpumu.

1. Par piekto pamatu, kas ir balstīts uz pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi

51 Maltas Republika apgalvo, ka Komisija apstrīdētajā lēmumā vai pat 2016. gada 13. jūlija vēstulē, kurā Maltas iestādes tika informētas par šī lēmuma pieņemšanu, nav pietiekami paskaidrojusi iemeslus, kuru dēļ tā nolēma atkāpties no savas agrākās prakses, kas attiecas, pirmkārt, uz prasību par pieteikumu piekļūt dokumentiem precizējumiem, otrkārt, uz atkārtoto pieteikumu, kuri pārsniedz sākotnējo pieteikumu darbības jomu, nepieņemamību un, treškārt, uz to dokumentu nepubliskošanu, kas nav konkrēti identificēti piekļuves pieteikumā, it īpaši, ja tos ir izdevusi trešā persona. Maltas Republika pārmet Komisijai arī to, ka tā nav sniegusi nekādu paskaidrojumu par iemesliem, kuru dēļ tā uzskatīja, ka liels skaits Maltas iestāžu izdoto dokumentu ietilpst pieteikuma piekļūt dokumentiem darbības jomā un ka tādējādi tie ir jāpublisko, lai gan Maltas Republika konsultāciju posmā vairākkārt šajā jautājumā bija izjautājusi Komisiju.

52 Komisija apstrīd Maltas Republikas argumentāciju.

53 Jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru LESD 296. pantā prasītais pamatojums ir jāpielāgo attiecīgā tiesību akta raksturam un tajā skaidri un nepārprotami ir jānorāda iestādes, kas ir izdevusi tiesību aktu, argumentācija, lai ieinteresētās personas varētu uzzināt veiktā pasākuma pamatojumu un lai kompetentā tiesa varētu veikt attiecīgu kontroli. Prasība norādīt pamatojumu ir jāizvērtē, ņemot vērā konkrētā gadījuma apstākļus, tostarp akta saturu, izvirzīto iemeslu būtību un akta adresātu vai citu personu, kuras šis akts skar tieši un individuāli, iespējamās intereses saņemt paskaidrojumus. Pamatojumā nav obligāti jānorāda visi atbilstošie faktiskie un juridiskie apstākļi, jo jautājums par to,

vai tiesību akta pamatojums atbilst LESD 296. panta prasībām, ir jāvērtē, ņemot vērā ne tikai tā tekstu, bet arī tā kontekstu, kā arī visas tās tiesību normas, kuras reglamentē attiecīgo jomu (spriedums, 1998. gada 2. aprīlis, Komisija/*Sytraval* un *Brink's France*, C-367/95 P, EU:C:1998:154, 63. punkts; skat. arī spriedumu, 2008. gada 1. jūlijs, *Chronopost* un *La Poste*/*UFEX* u.c., C-341/06 P un C-342/06 P, EU:C:2008:375, 88. punkts un tajā minētā judikatūra).

54 Turklāt no judikatūras izriet, ka gadījumā, ja lēmums būtiski pārsniedz iepriekš pieņemtajos lēmumos noteikto un ar to ir veikta atkāpšanās no pastāvīgās lēmumu pieņemšanas prakses, Komisijai ir jāsniedz detalizēts pamatojums (spriedumi, 1975. gada 26. novembris, *Groupement des fabricants de papiers peints de Belgique* u.c./Komisija, 73/74, EU:C:1975:160, 31. punkts, un 2011. gada 29. septembris, *Elf Aquitaine*/Komisija, C-521/09 P, EU:C:2011:620, 155. punkts).

55 Šajā gadījumā vispirms ir jākonstatē, ka Maltas Republika neapstrīd, ka apstrīdētā lēmuma pamatojums pastāv un tas ir pietiekams, ciktāl tajā ir izskatīts, vai uz Maltas iestāžu izdotajiem dokumentiem, ko ir identificējusi Komisija, attiecas Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1.–3. punktā paredzētie izņēmumi un vai tādējādi tie var tikt publiskoti, pamatojoties uz šo regulu. Turklāt Maltas Republika neapšauba, ka Komisija apstrīdētajā lēmumā sīki ir izskaidrojusi iemeslus, kuru dēļ, viņasprāt, Regulas Nr. 1224/2009 113. pants neradīja šķērsli Regulas Nr. 1049/2001 noteikumu piemērošanai. Visbeidzot Maltas Republika neapstrīd, ka tā varēja uzzināt apstrīdētā lēmuma pamatojumu un apstrīdēt tā pieņemšanas iemeslus šajā prasībā.

56 Maltas Republika savukārt būtībā pārmet Komisijai, pirmkārt, ka tā bez īpaša pamatojuma ir atkāpusies no savas agrākās lēmumu pieņemšanas prakses jautājumā par neprecīzu pieteikumu piekļūt dokumentiem izskatīšanu, to dokumentu identificēšanu, kas attiecas uz piekļuves pieteikumu, un to atkārtoto pieteikumu izskatīšanu, kuri pārsniedz sākotnējo pieteikumu darbības jomu.

57 Tomēr ir jānorāda, ka, lai pierādītu šādas lēmumu pieņemšanas prakses esamību, Maltas Republika tikai atsaucas uz 2015. gada 2. jūlija spriedumu *Typke*/Komisija (T-214/13, EU:T:2015:448, 13. punkts), minot kādu gadījumu, kurā Komisijas ģenerālsekretārs ir noraidījis atkārtotu pieteikumu, ciktāl tas attiecās uz kādu aspektu, uz ko neattiecās atbilstošais sākotnējais pieteikums. Atsaukšanās uz šo vienu spriedumu nevar pierādīt, ka pastāv pastāvīga lēmumu pieņemšanas prakse, kas attiecas uz neprecīzu piekļuves pieteikumu izskatīšanu, uz to dokumentu identificēšanu, kuri ir saistīti ar piekļuves pieteikumu, vai pat uz atkārtotu pieteikumu izskatīšanu, kas pārsniedz sākotnējo pieteikumu darbības jomu. Tāpat arī, ja nav agrākas pastāvīgas un iedibinātas prakses, no kuras Komisija būtu atkāpusies, Maltas Republika nevar šai iestādei pārmest, ka tā nav izklāstījusi savas iespējamās pieejas maiņas iemeslus (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2010. gada 28. aprīlis, *Amann & Söhne* un *Cousin Filterie* /Komisija, T-446/05, EU:T:2010:165, 118. un 158. punkts, un 2012. gada 20. septembris, Polija/Komisija, T-333/09, nav publicēts, EU:T:2012:449, 92. punkts).

58 Maltas Republika pārmet Komisijai arī, otrkārt, to, ka apstrīdētajā lēmumā vai pirms tā pieņemšanas tā nav pietiekami pamatojusi dažu dokumentu sasaisti ar pieteikumu piekļūt dokumentiem, neraugoties uz tās lūgumiem konsultāciju posmā sniegt paskaidrojumus šajā ziņā, it īpaši 2015. gada 30. septembra, 2015. gada 30. novembra un 2016. gada 27. maija vēstulēs.

59 Šajā ziņā vispirms ir skaidrs, ka savā 2015. gada 30. septembra vēstulē Maltas Republika uzdeva Komisijai jautājumu par iemesliem, kuru dēļ tā atgriezās pie agrāk paustās nostājas un ar sākotnējo pieteikumu bija sasaistījusi dokumentus, ar ko tās bija apmainījušās, it īpaši elektroniskā pasta vēstules un sanāksmju protokolus. Izrādās, ka savā 2015. gada 30. novembra vēstulē Maltas Republika ir norādījusi, ka tā uzskata, ka uz daudziem dokumentiem, ko Komisija uzskatīja par atbilstošiem, neattiecās piekļuves pieteikums. Visbeidzot ir skaidrs, ka savā 2016. gada 27. maija vēstulē Maltas Republika pauda iebildumu pret to, ka atkārtota pieteikuma posmā Komisija identificē jaunus dokumentus, jo šī prakse, kā uzskata Maltas Republika, nozīmē pieteikuma darbības jomas paplašināšanu, kas nav atļauta ar Regulas Nr. 1049/2001 7. panta 2. punkta noteikumiem.

60 Tomēr, pirmkārt, ir jānorāda, ka, lai gan 2015. gada 30. septembra vēstulē Komisijai bija skaidri lūgts sniegt paskaidrojumus, šī vēstule tomēr bija nosūtīta pirms sākotnējā lēmuma, ar ko tika apmierināts Maltas Republikas iebildums un *Greenpeace* tika atteikta piekļuve dokumentiem Nr. 112–230. Šādos apstākļos Maltas Republika nevar Komisijai pārmest, ka tā nav atbildējusi uz lūgumu sniegt paskaidrojumus sākotnējā lēmumā, un, tā kā vēlāk nav atkārtoti ticis pausts minētais lūgums sniegt paskaidrojumus, nevar arī sūdzēties, ka Komisija uz to nebūtu atbildējusi apstrīdētajā lēmumā.

61 Otrkārt, ir jānorāda, ka 2015. gada 30. novembra vēstulē, kas arī tika nosūtīta pirms sākotnējā lēmuma, nebija neviena precizējuma, kas ļautu identificēt dokumentus, uz kuriem tā attiecās, un saprast iemeslus, kuru dēļ uz attiecīgajiem dokumentiem neattiecās piekļuves pieteikums. Turklāt šajā vēstulē Komisijai nebija prasīts sniegt jebkādus paskaidrojumus un tai arī nebija lūgts sniegt jebkādu atbildi.

62 Treškārt, ir jākonstatē, ka savā 2016. gada 27. maija vēstulē Maltas Republika nav apstrīdējusi katra Komisijas identificētā dokumenta konkrētu sasaisti ar piekļuves pieteikumu atkārtota pieteikuma izskatīšanas posmā un nav arī lūgusi Komisiju sniegt paskaidrojumus šajā jautājumā. Savā 2016. gada 27. maija vēstulē Maltas Republika tikai apstrīdēja pašu to dokumentu sasaistes ar piekļuves pieteikumu principu atkārtota pieteikuma izskatīšanas posmā, kas nebija identificēti sākotnējā pieteikuma izskatīšanas posmā.

63 Šajā ziņā Komisija apstrīdētajā lēmumā atgādināja, ka pēc piekļuves pieteikuma atkārtotas pārbaudes tā ir identificējusi citus dokumentus, kas ietilpst tā darbības jomā (dokumenti Nr. 1–111 un Nr. 231–240). Protams, ir taisnība, ka šajā lēmumā Komisija nav paskaidrojusi, kādu iemeslu dēļ tā uzskatīja, ka tai ir tiesības dokumentus sasaistīt ar piekļuves pieteikumu atkārtotā pieteikuma izskatīšanas posmā, lai gan tā nebija lēmusi par šo dokumentu publiskošanu sākotnējā pieteikuma izskatīšanas posmā. Tomēr ir jānorāda, ka 2016. gada 27. aprīļa vēstulē Komisija Maltas Republikai jau ir paskaidrojusi, ka Komisijas ģenerālsekretāra uzdevums ir neatkarīgi atkārtoti pārbaudīt sākotnējo lēmumu, ko ir pieņēmis ĢD "Jūrlietas un zivsaimniecība" ģenerāldirektors, un ka šīs atkārtotās pārbaudes ietvaros ģenerālsekretāram ir jāpārbauda, vai visi dokumenti, kuri ietilpst pieteikuma darbības jomā, ir bijuši identificēti jau sākotnējā lēmuma posmā, it īpaši gadījumos, kad, kā tas ir šajā lietā, piekļuves pieteikuma autors apstrīd sākotnējā lēmuma posmā identificēto dokumentu saraksta pilnīgo raksturu. Šajos apstākļos nebija vajadzīgs, lai Komisija no jauna apstrīdētajā lēmumā izklāstītu iemeslus, kuru dēļ tā varēja ar piekļuves pieteikumu sasaistīt jaunus dokumentus, kas pirmoreiz bija identificēti atkārtotā pieteikuma izskatīšanas posmā.

64 No iepriekš izklāstītā izriet, ka apstrīdētajā lēmumā nav pieļauta kļūda pamatojumā, uz ko norāda Maltas Republika.

65 Tādējādi piektais pamats, ko Vispārējā tiesa ir pārbaudījusi atbilstoši savām pilnvarām pēc savas ierosmes norādīt absolūtus pamatus, ir jānoraida kā nepamatots.

2. Par pirmajiem trim pamatiem, kas attiecas uz apstrīdētā lēmuma pieņemšanas procedūru

66 Ar pirmo pamatu Maltas Republika būtībā apgalvo, ka Komisija nav izskatījusi sākotnējo pieteikumu, kā arī atkārtoto pieteikumu termiņos, kas ir paredzēti Regulas Nr. 1049/2001 7. un 8. pantā, un ka tādējādi tā nav izpildījusi savu pienākumu lojāli sadarboties ar Maltas iestādēm. Ņemot vērā Maltas Republikas argumentāciju, šo pamatu var sadalīt trīs iebildumos, no kuriem pirmais attiecīgi ir saistīts ar novēlotu sākotnējā pieteikuma un atkārtotā pieteikuma paziņošanu Maltas iestādēm, lai tās ar tiem varētu iepazīties, otrais ir saistīts ar pārmērīgi īsu termiņu noteikšanu Maltas iestādēm atbildes sniegšanai un trešais ir saistīts ar sākotnējā lēmuma un apstrīdētā lēmuma novēloto raksturu, jo šie lēmumi tika pieņemti pēc Regulā Nr. 1049/2001 paredzēto termiņu beigām un apstrīdētais lēmums turklāt tika pieņemts pēc netiešā lēmuma, ar ko tika noraidīts atkārtotais pieteikums.

67 Ar otro pamatu Maltas Republika būtībā apgalvo, ka Komisija nav ievērojusi sākotnējā pieteikuma darbības jomu, izskatot to kā jaunu piekļuves pieteikumu, kas attiecas uz daudziem dokumentiem, kuriem nav nekāda sakara ar diviem agrākajiem pieteikumiem vai kurus *Greenpeace* nav konkrēti identificējusi. Šī pamata ietvaros Maltas Republika īpaši pārmet Komisijai, ka piekļuves pieteikuma darbības jomā tā ir ietvērusi kopumā jaunākus dokumentus, kas, pirmkārt, nebija skaidri norādīti 2010. gada 14. aprīļa un 2012. gada 19. aprīļa pieteikumos un kas, otrkārt, satura ziņā nebija saistīti ar pārkāpumiem, uz kuriem *Greenpeace* bija norādījusi 2010. gadā vai administratīvajā izmeklēšanā.

68 Ar trešo pamatu Maltas Republika būtībā apgalvo, ka Komisija prettiesiski ir paplašinājusi pieteikuma piekļūt dokumentiem darbības jomu un pārkāpusi labas pārvaldības principu, atkārtotā pieteikuma izskatīšanas posmā, pamatojoties uz nepietiekami precīzu pieteikumu, identificējot jaunus dokumentus, kas līdz tam nebija identificēti kā tādi, kuri ietilpst šī pieteikuma darbības jomā. Šī pamata ietvaros Maltas Republika Komisijai it īpaši pārmet, pirmkārt, ka tā nav aicinājusi *Greenpeace* paskaidrot tās pieteikumu piekļūt dokumentiem, pamatojoties uz Regulas Nr. 1049/2001 6. panta 2. punktu, otrkārt, ka tā nav veikusi padziļinātu sākotnējā pieteikuma piekļūt dokumentiem pārbaudi, treškārt, ka dažus dokumentus tā ir pārbaudījusi tikai atkārtotā pieteikuma izskatīšanas posmā, pārkāpjot Regulas Nr. 1049/2001 7. un 8. pantu, pieteikumu piekļūt dokumentiem izskatīšanas procedūru organizējot divos posmos, un, ceturtkārt, ka tā ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā attiecībā uz pieteikuma piekļūt dokumentiem priekšmeta un darbības jomas noteikšanu.

69 No argumentiem, ko Maltas Republika ir paudusi, lai pamatotu pirmos trīs pamatus, izriet, ka tā pārmet Komisijai, ka tā nav ievērojusi dažādas procesuālo tiesību normas, kuras ir paredzētas Regulas Nr. 1049/2001 4. un 6.–8. pantā un dažas no kurām izriet arī no lojālas sadarbības pienākuma.

70 Lai, iespējams, pārbaudītu pirmo trīs pamatu pamatotību, vispirms ir jānoskaidro, vai un kādā mērā šie pamati ir lietderīgi.

a) Pirmo trīs pamatu lietderība

71 Lai novērtētu, vai un kādā mērā pirmie trīs pamati ir lietderīgi, Vispārējā tiesa uzskata, ka vispirms tai ir jānorāda uz pieteikumu piekļūt dokumentiem izskatīšanas procedūras noteikumiem un mērķiem. Šajā ziņā ir jānošķir, pirmkārt, Regulas Nr. 1049/2001 6.–8. pantā paredzētās procesuālās tiesību normas un, otrkārt, procesuālās tiesību normas, kas ir paredzētas šīs pašas regulas 4. panta 4. un 5. punktā vai kas izriet no lojālas sadarbības pienākuma.

1) Regulas Nr. 1049/2001 6.–8. pantā paredzētās procesuālās tiesību normas

72 Regulas Nr. 1049/2001 6.–8. pantā paredzētās procesuālās tiesību normas īsumā var tikt izklāstītas šādi.

73 Pirmkārt, piekļuves pieteikumiem ir jābūt pietiekami precīziem, lai iestāde varētu identificēt dokumentu, kuram ir lūgts piekļūt (Regulas Nr. 1049/2001 6. panta 1. punkts). Ja pieteikums nav pietiekami precīzs, iestāde aicina tā iesniedzēju precizēt pieteikumu un palīdz tam šajā ziņā, piemēram, sniedzot tam informāciju par publisko dokumentu reģistru izmantošanu (šīs pašas regulas 6. panta 2. punkts). Ja pieteikums attiecas uz ļoti apjomīgu dokumentu vai ļoti lielu dokumentu skaitu, attiecīgā iestāde var bez papildu formalitātēm apspriesties ar pieteikuma iesniedzēju, lai rastu pieņemamu risinājumu (minētās regulas 6. panta 3. punkts). Vispārīgāk runājot, iestādes sniedz ziņas un palīdz pilsoņiem noskaidrot, kā un kur var iesniegt pieteikumus saistībā ar piekļuvi dokumentiem (Regulas Nr. 1049/2001 6. panta 4. punkts).

74 Otrkārt, gan sākotnējie pieteikumi, gan atkārtotie pieteikumi ir jāizskata ātri, jo iestādei par šiem pieteikumiem ir jālemj 15 darbdienu termiņā un noraidījuma gadījumā pieteikuma iesniedzējam jāsniedz šī noraidījuma iemesli (skat. attiecīgi Regulas Nr. 1049/2001 7. panta 1. punktu un 8. panta 1. punktu). Izņēmuma gadījumos, piemēram, ja sākotnējais vai atkārtotais pieteikums attiecas uz ļoti

apjomīgu dokumentu vai ļoti lielu dokumentu skaitu, šis termiņš var tikt pagarināts par 15 darbdienām (skat. attiecīgi tās pašas regulas 7. panta 3. punktu un 8. panta 2. punktu). Nesaņemot iestādes atbildi uz sākotnējo pieteikumu paredzētajā termiņā, pieteikuma iesniedzējam ir tiesības iesniegt atkārtotu pieteikumu, lūdzot, lai iestāde pārskata savu nostāju (minētās regulas 7. panta 4. punkts). Ja paredzētajā termiņā iestāde nesniedz atbildi uz atkārtotu pieteikumu, pieteikuma iesniedzējam ir tiesības atsaukties uz noraidošas atbildes esamību un iesūdzēt iestādi tiesā (Regulas Nr. 1049/2001 8. panta 3. punkts).

75 No Regulas Nr. 1049/2001 6.–8. pantā paredzētajiem procesuālajiem noteikumiem un plašāk no visiem šīs regulas noteikumiem var gūt vairākas norādes.

76 Vispirms no Regulas Nr. 1049/2001 6.–8. panta noteikumiem izriet, ka ar tiem ir reglamentēti pieteikumu par piekļuvi dokumentiem iesniegšanas noteikumi un organizēta šo pieteikumu izskatīšana attiecīgajā iestādē. Tādējādi šie noteikumi attiecas tikai uz attiecībām starp pieteikuma iesniedzēju un attiecīgo iestādi, izslēdzot attiecības starp iestādi un trešajām personām, piemēram, dalībvalstīm, kas ir izdevušas dažus dokumentus.

77 Tālāk Regulas Nr. 1049/2001 6.–8. pantā paredzētās procedūras galvenais mērķis ir ļaut ātri un viegli izskatīt pieteikumus par piekļuvi šiem dokumentiem un, pakārtoti, saskaņā ar labas pārvaldības principu novērst, ka iestādei ir nesamērīga darba slodze (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2014. gada 2. oktobris, *Strack*/Komisija, C-127/13 P, EU:C:2014:2250, 25., 27. un 28. punkts). No tā izriet, ka šī procedūra tika ieviesta to personu interesēs, kas lūdz piekļuvi dokumentiem, ņemot vērā iestādēm pastāvošos ierobežojumus. Savukārt šīs procedūras kā tādas mērķis nav aizsargāt trešo personu intereses, it īpaši dalībvalstu intereses iebilst pret dažu to izdotu dokumentu publiskošanu, un tajā netiek ņemti vērā arī trešo personu un dalībvalstu ierobežojumi gadījumā, ja ar tām ir notikusi apspriešanās par iespējamu šo dokumentu publiskošanu.

78 Šo konstatējumu apstiprina tas, ka Regulas Nr. 1049/2001 mērķis saskaņā ar tās 1. panta a) punktu ir "nodrošināt iespējami plašāku piekļuvi [dokumentiem]" un tā ir balstīta uz tās preambulas 11. apsvērumā pausto principu, ka "visiem iestāžu dokumentiem ir jābūt publiski pieejamiem". Tāpēc šīs regulas, it īpaši tās procesuālo noteikumu, mērķis ir maksimāli atvieglot tiesību piekļūt dokumentiem īstenošanu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2010. gada 29. jūnijs, Komisija/*Bavarian Lager*, C-28/08 P, EU:C:2010:378, 49. punkts), nevis apgrūtināt šo tiesību īstenošanu, pakļaujot tās nevajadzīgiem formāliem ierobežojumiem.

79 Visbeidzot pieteikuma par piekļuvi dokumentiem iesniegšana nav vienīgais piekļuves dokumentiem veids. Saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 2. panta 4. punktu publiska piekļuve iestāžu rīcībā esošiem dokumentiem ir jānodrošina vai nu pēc rakstveida pieteikuma saņemšanas, vai arī tieši – elektroniski, vai ar reģistra palīdzību. Tāpēc papildus 6.–10. pantam, kas attiecas uz pieteikumu par piekļuvi dokumentiem izskatīšanu un uz piekļuves kārtību pēc pieteikuma iesniegšanas, Regulā Nr. 1049/2001 ir arī noteikumi par dokumentu reģistru (šīs regulas 11. pants), tiešu piekļuvi dokumentiem elektroniski vai ar reģistra palīdzību (minētās regulas 12. pants) un par dažu dokumentu publicēšanu *Oficiālajā Vēstnesī* (minētās regulas 13. pants).

80 No tā izriet, ka nekas iestādei neliedz publiskot dokumentus, pat ja tai šajā ziņā nav bijis iesniegts nekāds pieteikums, vai, rūpējoties par pārskatāmību un pilnību, personai, kura ir iesniegusi pieteikumu, pamatojoties uz Regulu Nr. 1049/2001, paziņot dokumentus, ko šī persona nav skaidri identificējusi un kas nav paredzēti tās pieteikumā.

81 Šādos apstākļos Regulas Nr. 1049/2001 6.–8. pantā paredzēto noteikumu par pieteikumu par piekļuvi dokumentiem pārbaudi pārkāpums, lai gan atsevišķos gadījumos tas var ietekmēt lēmuma, ar ko ir atteikta piekļuve dokumentiem, likumību, nevar ietekmēt tāda lēmuma likumību, ar kuru ir piešķirta piekļuve dokumentiem.

82 It īpaši, pirmkārt, runājot par Regulas Nr. 1049/2001 6. pantu, ir jāprecizē, ka, lai gan iestāde nevar noraidīt pieteikumu kā nepietiekami precīzu, iepriekš neuzaicinot pieteikuma iesniedzēju paskaidrot savu pieteikumu (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2011. gada 26. oktobris, *Dufour*/ECB, T-436/09, EU:T:2011:634, 31. punkts, un 2012. gada 22. maijs, *Internationaler Hilfsfonds*/Komisija, T-300/10, EU:T:2012:247, 84.–87. punkts), iestādei savukārt nevar pārmest, ka tā ir piešķīrusi piekļuvi dokumentiem, pamatojoties uz iespējami neprecīzu pieteikumu, iepriekš neuzaicinot pieteikuma iesniedzēju paskaidrot savu pieteikumu.

83 Ja pieteikuma iesniedzējs nav bijis aicināts paskaidrot savu pieteikumu, ne iestāde, ne, vēl jo vairāk, trešā persona nevar pamatoti atsaukties uz prasītāja pieteikuma iespējami neskaidro raksturu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2014. gada 19. novembris, *Ntouvas*/*ECDC*, T-223/12, nav publicēts, EU:T:2014:975, 46. punkts). Tādējādi gadījumā, ja iestāde uzskata, ka, nesaskaroties ar nesamērīgu darba slodzi, tā spēj pati identificēt visus dokumentus, kas var būt saistīti ar kādu pieteikumu, pat ja tas ir formulēts vispārīgi un attiecas uz vairākiem dokumentiem, šī iestāde drīkst lemt par šo pieteikumu, iepriekš neuzaicinot pieteikuma iesniedzēju to paskaidrot, un pēc tam attiecīgā gadījumā sniegt piekļuvi visiem identificētajiem dokumentiem, ar nosacījumu, ka uz pēdējiem minētajiem neattiecas izņēmumi, kuri ir paredzēti it īpaši Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā.

84 Turklāt, tā kā iestādei ir jāveic visu to dokumentu pilnīga pārbaude, uz kuriem attiecas pieteikums par publiskošanu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2012. gada 22. maijs, *Internationaler Hilfsfonds*/Komisija, T-300/10, EU:T:2012:247, 69. punkts), tā jebkurā brīdī, tostarp pirmoreiz atkārtota pieteikuma pārbaudes posmā, var identificēt jaunus dokumentus, kas var būt saistīti ar pieteikumu.

85 Otrkārt, runājot par Regulas Nr. 1049/2001 7. un 8. pantu, ir jānorāda, ka tajos paredzēto termiņu vienīgais mērķis ir ļaut ātri izskatīt pieteikumus par piekļuvi dokumentiem un paātrināt pieprasīto dokumentu publiskošanu, ja šī publiskošana ir iespējama.

86 Jāatgādina arī, ka Regulas Nr. 1049/2001 7. un 8. pantā paredzēto termiņu pārsniegšana neliedz iestādei pilnvaras pieņemt lēmumu un pati par sevi lēmumu, ar kuru ir atteikta piekļuve dokumentiem, nevar padarīt par nelikumīgu, kas pamatotu tā atcelšanu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2012. gada 28. jūnijs, Komisija/*Agrofert Holding*, C-477/10 P, EU:C:2012:394, 89. punkts; 2016. gada 14. jūlijs, *Sea Handling* /Komisija, C-271/15 P, nav publicēts, EU:C:2016:557, 78., 79. un 84. punkts, un 2010. gada 19. janvāris, *Co-Frutta*/Komisija, T-355/04 un T-446/04, EU:T:2010:15, 59. un 71. punkts).

87 Iepriekš minēto termiņu pārsniegšanai nav seku vēl jo vairāk tad, ja ir pieņemts lēmums, ar ko ir piešķirta piekļuve dokumentiem, ciktāl šādā gadījumā pieteikuma iesniedzēja lūgums, neraugoties uz šo termiņu pārsniegšanu, kuri tikuši ieviesti tikai pieteikuma iesniedzēja labā, ir ticis apmierināts.

88 Ņemot vērā iepriekš paustos apsvērumus, dalībvalsts pret iestādes lēmumu, ar ko ir piešķirta piekļuve dokumentiem, nevar pienācīgi izvirzīt pamatus, kuri attiecas uz Regulas Nr. 1049/2001 6.–8. panta pārkāpumu.

89 Šajā gadījumā, ņemot vērā argumentus, ko Maltas Republika ir izvirzījusi pirmo trīs pamatu atbalstam un kas īsumā ir izklāstīti šī sprieduma 66.–68. punktā, ir jākonstatē, ka šo trīs pamatu ietvaros Maltas Republika atsaucas uz pārkāpumiem, kuri ietekmē Regulas Nr. 1049/2001 6.–8. pantā paredzēto procedūru, piemēram, tādu dokumentu publiskošanu, kas nav konkrēti paredzēti sākotnējā vai atkārtotajā pieteikumā, dokumentu identificēšanu atkārtotā pieteikuma pārbaudes posmā vai arī sākotnējā vai atkārtotā pieteikuma izskatīšanas termiņu neievērošanu.

90 Tādējādi šī sprieduma 72.–88. punktā pausto iemeslu dēļ pamati, kas attiecas uz šādiem pārkāpumiem, nav lietderīgi attiecībā uz apstrīdēto lēmumu.

2) Procesuālie noteikumi, kas ir paredzēti Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 4. un 5. punktā vai kas izriet no lojālas sadarbības pienākuma

91 Procesuālie noteikumi, kas ir paredzēti Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 4. un 5. punktā vai kas izriet no lojālas sadarbības pienākuma, var tikt izklāstīti šādi.

92 Pirmkārt, Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 4. punktā ir paredzēts, ka trešo personu izdotu dokumentu gadījumā iestādēm ir ar tām jāapspriežas, lai noskaidrotu, vai ir jāpiemēro šīs pašas regulas 4. panta 1. vai 2. punktā paredzētais izņēmums, ja nav skaidrs, vai dokumentu drīkst vai nedrīkst izpaust.

93 Šajā ziņā ir nospriests, ka dalībvalsts tiesības uz apspriešanos ar to pirms to dokumentu izpaušanas, kas ir kādas iestādes rīcībā un ko tā ir izdevusi, lielā mērā jau ir iegūtas saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 4. punktu (spriedums, 2007. gada 18. decembris, Zviedrija/Komisija, C-64/05 P, EU:C:2007:802, 46. punkts).

94 Otrkārt, Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punktā ir paredzēts, kā tas jau ir norādīts šī sprieduma 39. punktā, ka dalībvalsts var lūgt iestādi atteikt piekļuvi dokumentam, kas ir izdots minētajā dalībvalstī, bez tās iepriekšējas piekrišanas

95 Šajā ziņā ir jāprecizē, ka, tā kā Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punktā tikai ir paredzēta prasība par attiecīgās dalībvalsts iepriekšēju piekrišanu, ja pēdējā minētā iepriekš ir paudusi konkrētu lūgumu šajā ziņā, šim punktam piemīt procesuāls raksturs (spriedumi, 2007. gada 18. decembris, Zviedrija/Komisija, C-64/05 P, EU:C:2007:802, 78. un 81. punkts, un 2012. gada 21. jūnijs, *IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds*/Komisija, C-135/11 P, EU:C:2012:376, 53. un 54. punkts).

96 Treškārt, iestādei, kas ir paredzējusi publiskot dokumentus, un dalībvalstij, kura šos dokumentus ir izdevusi, saskaņā ar LES 4. panta 3. punktā paredzēto lojālas sadarbības pienākumu ir pienākums rīkoties un sadarboties, lai Regulas Nr. 1049/2001 noteikumi varētu tikt efektīvi piemēroti (spriedums, 2007. gada 18. decembris, Zviedrija/Komisija, C-64/05 P, EU:C:2007:802, 85. punkts).

97 Iestādei, kurai ir iesniegts pieteikums par piekļuvi dalībvalsts izdotam dokumentam, un šai dalībvalstij, ja šī iestāde šo pieteikumu ir paziņojusi minētajai dalībvalstij, nekavējoties ir jāuzsāk lojāls dialogs par iespējamu Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1.–3. punktā paredzēto izņēmumu piemērošanu, tomēr ņemot vērā vajadzību ļaut minētajai iestādei paust savu nostāju termiņā, kādā šīs regulas 7. un 8. pantā tai ir uzlikts pienākums pieņemt lēmumu par šo piekļuves pieteikumu (spriedums, 2007. gada 18. decembris, Zviedrija/Komisija, C-64/05 P, EU:C:2007:802, 86. punkts).

98 Tādējādi no Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 4. un 5. punkta, kas ir interpretēti saskaņā ar lojālas sadarbības pienākumu, izriet, ka tajos ir organizēta kārtība, kādā iestāde apspriežas ar trešajām personām, kuras ir izdevušas dokumentus, kā arī kārtība, kādā dalībvalstis, kas ir izdevušas dokumentus, piedalās iestādes lēmuma attiecībā uz piekļuvi dokumentiem pieņemšanas procesā.

99 Tādējādi – pretēji Regulas Nr. 1049/2001 6.–8. panta noteikumiem – šīs pašas regulas 4. panta 4. un 5. punkta noteikumi reglamentē attiecības starp iestādi un trešajām personām, it īpaši dalībvalstīm saistībā ar pēdējo minēto izdotiem dokumentiem, un to mērķis ir aizsargāt minēto trešo personu un dalībvalstu intereses iebilst pret minēto dokumentu publiskošanu.

100 Šādos apstākļos Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 4. un 5. punkta noteikumu pārkāpums, kā arī iestādes lojālas sadarbības ar dalībvalsti pienākuma pārkāpums var ietekmēt tāda lēmuma likumību, ar ko ir piešķirta piekļuve šīs dalībvalsts izdotiem dokumentiem.

101 Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, dalībvalsts pret iestādes lēmumu, ar ko ir piešķirta piekļuve tās izdotiem dokumentiem, var pienācīgi izvirzīt pamatus, kuri attiecas uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 4. un 5. punkta pārkāpumu, kā arī lojālas sadarbības pienākuma neievērošanu šajā pantā paredzētās procedūras īstenošanā.

102 Šajā gadījumā ir jākonstatē, ka Maltas Republika pirmā pamata pirmā un otrā iebilduma ietvaros arī apgalvo, ka tad, kad Komisija ar to apspriedās, pamatojoties uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 4. punktu, lai tā tai norādītu, vai tā iebilst pret strīdīgo dokumentu publiskošanu, šī iestāde pilnībā ar to nesadarbojās, jo pēc tam, kad tā tai novēloti paziņoja par *Greenpeace* sākotnējo un atkārtoto pieteikumu, tā tai piešķīra pārāk īsus termiņus atbildes sniegšanai. Ar šo argumentāciju Maltas Republika patiesībā atsaucas uz pārkāpumu, kas ir pieļauts Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 4. un 5. punktā paredzētajā procedūrā, kā arī uz lojālas sadarbības pienākuma pārkāpumu šajā procedūrā.

103 Tādējādi šī sprieduma 91.–101. punktā minēto iemeslu dēļ šāda argumentācija attiecībā uz apstrīdēto lēmumu ir lietderīga.

104 Līdz ar to ir jāpārbauda tikai to iebildumu pamatotība, kas attiecas uz nepietiekamu termiņu piešķiršanu atbildes sniegšanai, kā arī lojālas sadarbības pienākuma neizpildi.

b) To iebildumu pamatotības pārbaude, kas attiecas uz nepietiekamu termiņu atbildes sniegšanai piešķiršanu un lojālas sadarbības pienākuma neizpildi

105 Šajā gadījumā Maltas Republika pārmet Komisijai ne tikai, ka tā tai sākotnējo pieteikumu, kā arī atkārtoto pieteikumu paziņoja vairākus mēnešus pēc to saņemšanas, bet arī un galvenokārt, ka tā tai vēlāk piešķīra tikai piecu dienu termiņu, lai izanalizētu, vai attiecīgie dokumenti ir izpaužami, ņemot vērā Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1.–3. punktā paredzētos izņēmumus, un lai izlemtu, vai izmantot vai neizmantot savu šīs pašas regulas 4. panta 5. punktā paredzēto iespēju lūgt, lai šie dokumenti netiktu publiskoti.

106 Šajā ziņā vispirms ir jāatgādina, ka, lai gan Regulas Nr. 1049/2001 7. un 8. pantā iestādēm ir paredzēts pienākums uz sākotnējiem un atkārtotajiem pieteikumiem par piekļuvi dokumentiem atbildēt noteiktos termiņos, nevienā šīs regulas noteikumā nav paredzēts termiņš, kādā iestādei būtu jāinformē dalībvalsts par pieteikuma piekļūt tās izdotiem dokumentiem iesniegšanu un tai jāpaziņo minētais pieteikums. It īpaši Regulā Nr. 1049/2001 nav precizēts, kāds termiņš atbildes sniegšanai iestādei būtu jāpiešķir šai dalībvalstij, lai pēdējā minētā varētu minētajai iestādei darīt zināmus savus iespējamos iebildumus pret attiecīgo dokumentu publiskošanu.

107 Tomēr, ņemot vērā šī sprieduma 96. un 97. punktā minēto judikatūru, no lojālas sadarbības pienākuma izriet, ka Komisijai savās attiecībās ar attiecīgo dalībvalsti ir jārīkojas ar rūpību, lai tā pati varētu pieņemt lēmumu termiņos, kādi tai ir noteikti Regulas Nr. 1049/2001 7. un 8. pantā.

108 Šajā gadījumā, pirmkārt, ir jākonstatē, ka Komisija sākotnējo 2015. gada 29. jūlija pieteikumu Maltas Republikai paziņoja tikai 2015. gada 28. septembrī, proti, divus mēnešus pēc tā saņemšanas, un ka šajā saistībā tā lūdza šo dalībvalsti piecu darbdienu laikā darīt tai zināmu, vai tā iebilst pret šajā posmā identificēto Maltas iestāžu izdoto dokumentu publiskošanu (Dokumenti Nr. 112–230).

109 Otrkārt, ir skaidrs, ka 2016. gada 20. janvārī iesniegto atkārtoto pieteikumu Komisija Maltas Republikai paziņoja tikai 2016. gada 13. aprīlī, proti, trīs mēnešus pēc tā saņemšanas, un ka šajā saistībā tā šai dalībvalstij atkal piešķīra tikai piecu darbdienu termiņu, lai tā darītu zināmus savus iespējamos iebildumus pret visu Maltas iestāžu izdoto dokumentu publiskošanu, tostarp tādējādi to, kas pirmoreiz bija identificēti atkārtotā pieteikuma pārbaudes posmā (Dokumenti Nr. 1–111 un Nr. 231–240).

110 Tomēr ir arī jānorāda, pirmkārt, ka pēc Maltas Republikas lūguma Komisija par 15 darbdienām pagarināja termiņu, kas sākotnēji šai dalībvalstij bija piešķirts pēc sākotnējā pieteikuma paziņošanas (skat. šī sprieduma 10. punktu). Faktiski Maltas Republika pret Dokumentu Nr. 112–230 publiskošanu iebilda 2015. gada 30. novembrī, lai gan *Greenpeace* sākotnējais pieteikums tai tika paziņots jau 2015. gada 28. septembrī, proti, vairāk nekā pirms diviem mēnešiem.

111 Otrkārt, pēc Maltas Republikas lūguma Komisija par 10 darbdienām pagarināja termiņu, kas sākotnēji šai dalībvalstij bija piešķirts pēc atkārtotā pieteikuma paziņošanas (skat. šī sprieduma 16. punktu). Faktiski Maltas Republika pret visu attiecīgo dokumentu publiskošanu iebilda 2016. gada 3. maijā, lai gan *Greenpeace* atkārtotais pieteikums tai tika paziņots jau 2016. gada 13. aprīlī, proti, gandrīz pirms trim nedēļām. Turklāt, saņēmusi Maltas Republikas atbildi 2016. gada 3. maijā, Komisija 2016. gada 19. maijā aicināja šo dalībvalsti 10 darbdienu termiņā precizēt konkrētus iemeslus, kuru dēļ būtu piemērojami Regulā Nr. 1049/2001 paredzētie izņēmumi, kā arī tās dokumentu daļas, uz kurām attiecas šie izņēmumi (skat. šī sprieduma 18. punktu). 2016. gada 27. maijā Maltas Republika tikai atkārtoja savus iebildumus, norādot, ka tās 2016. gada 3. maija vēstulē iekļautā analīze ir pietiekama, lai identificētu izņēmumus, uz kuriem šajā vēstulē bija izdarīta atsauce (skat. šī sprieduma 19. punktu).

112 Tādējādi šķiet, ka Maltas Republikai praktiski bija vairākas nedēļas, lai izanalizētu dokumentus, ko Komisija bija identificējusi sākotnējā pieteikuma pārbaudes posmā un pēc tam atkārtotā pieteikuma pārbaudes posmā. Turklāt, neraugoties uz attiecīgo dokumentu skaitu, Maltas Republika spēja izanalizēt šos dokumentus un attiecībā uz katru no tiem, pirms Komisija pieņem lēmumu par sākotnējo un atkārtoto pieteikumu, norādīt uz dažiem izņēmumiem, kas ir paredzēti Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā, kā arī Regulas Nr. 1224/2009 113. pantā.

113 Turklāt, ievērojot šī sprieduma 97. punktā minēto judikatūru, ir jāņem vērā, ka atbilstoši Regulas Nr. 1049/2001 7. panta 1. un 3. punktam un 8. panta 1. un 2. punktam Komisijai pašai uz *Greenpeace* sākotnējo pieteikumu un pēc tam uz atkārtoto pieteikumu bija jāatbild termiņos, kas nevar pārsniegt 30 dienas.

114 Šādos apstākļos Maltas Republikai nav pamata apgalvot, ka, tai novēloti paziņojot sākotnējo un atkārtoto pieteikumu un tai piešķirot pārāk īsus termiņus atbildes sniegšanai, Komisija nav ievērojusi lojālas sadarbības pienākumu.

115 Līdz ar to pirmie trīs pamati ir jānoraida kā daļēji nelietderīgi un daļēji nepamatoti.

3. Par ceturto pamatu, kas attiecas uz Regulas Nr. 1224/2009 113. panta pārkāpumu

116 Ar ceturto pamatu Maltas Republika būtībā apgalvo, ka, piešķirot *Greenpeace* piekļuvi Dokumentiem Nr. 112–230, Komisija ir pārkāpusi Regulas Nr. 1224/2009 113. panta 2. un 3. punkta noteikumus. Maltas Republika uzskata, ka ar šiem noteikumiem, ja nav Maltas iestāžu tiešas piekrišanas, ir aizliegts sabiedrībai izpaust dokumentus, ko šīs iestādes ir paziņojušas Komisijai atbilstoši Regulai Nr. 1224/2009. Maltas Republika uzskata, ka runa ir par konkrētiem noteikumiem, ar ko kopējās zivsaimniecības politikas noteikumu izpildes pārbaudes jomā ir paredzēta atkāpe no vispārējiem noteikumiem par sabiedrības piekļuvi Regulā Nr. 1049/2001, it īpaši šīs regulas 4. pantā, paredzētajiem dokumentiem.

117 Komisija apstrīd Maltas Republikas argumentāciju. Tā īpaši norāda, ka Regulas Nr. 1224/2009 113. panta 2. un 3. punkta noteikumi ir jāaplūko kopā un jāsaskaņo ar Regulas Nr. 1049/2001 noteikumiem, konkrētāk – ar pēdējās minētās regulas 4. panta 5. punkta noteikumiem, ar kuriem dalībvalstij ir ļauts iebilst pret tās izdotu dokumentu publiskošanu, tikai pamatojoties uz šīs pašas regulas 4. panta 1.–3. punktā paredzētajiem materiāltiesiskajiem izņēmumiem.

118 Ņemot vērā lietas dalībnieku argumentāciju, ir jānoskaidro, vai un kādā mērā Regulas Nr. 1224/2009 113. panta 2. un 3. punkta noteikumi, kas, iespējams, aplūkoti kopā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta noteikumiem, nepieļauj, ka *Greenpeace* ir ļauts piekļūt Dokumentiem Nr. 112–230, ja Maltas Republika, kura ir izdevusi šos dokumentus, nav devusi piekrišanu.

119 Tāpēc vispirms atbilstošie Regulas Nr. 1224/2009 113. panta noteikumi ir jāizklāsta to kontekstā un pēc tam ir jāpārbauda, kāda ir šo noteikumu saikne ar Regulas Nr. 1049/2001 noteikumiem.

a) Regulas Nr. 1224/2009 113. panta un tā konteksta izklāsts

120 Vispirms ir jānorāda, ka Regulas Nr. 1224/2009 XII sadaļā "Dati un informācija" ir ietverta II nodaļa, kas attiecas uz "datu konfidencialitāti". Šajā nodaļā ir tikai divi panti, proti, 112. un 113. pants, kas attiecīgi ir par "personas datu aizsardzību" un "ar dienesta noslēpumu un komercnoslēpumu saistītu datu konfidencialitāti".

121 Jānorāda arī, ka ar Regulas Nr. 1224/2009 112. un 113. pantu tika aizstāts Padomes Regulas (EEK) Nr. 2847/93 (1993. gada 12. oktobris), ar kuru izveido kontroles sistēmu, kas piemērojama kopējai zivsaimniecības politikai (OV 1993, L 261, 1. lpp.), 37. pants. Tā kā Regulas Nr. 2847/93 pieņemšanas dienā nebija vispārēju Savienības tiesību aktu par personas datu aizsardzību iestādēs un dalībvalstīs, minētās regulas 37. pantā vienlaikus tā 2. un 7.–10. punktā bija aplūkota personas datu aizsardzība un tā 1. un 3.–6. punktā – to datu konfidencialitāte, kas iegūti un ar ko notikusi apmaiņa minētās regulas ietvaros atbilstoši dienesta noslēpumam un komercnoslēpumam.

122 Pieņemot Regulu Nr. 1224/2009, Savienības likumdevējs ņēma vērā, ka ir pieņemta Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 45/2001 (2000. gada 18. decembris) par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi Kopienas iestādēs un struktūrās un par šādu datu brīvu apriti (OV 2001, L 8, 1. lpp.), kā arī Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 95/46/EK (1995. gada 24. oktobris) par personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti (OV 1995, L 281, 31. lpp.).

123 Līdz ar to Regulas Nr. 1224/2009 112. pantā tagad atsevišķi ir aplūkota personas datu aizsardzība, atsaucoties galvenokārt uz Regulu Nr. 45/2001, kā arī uz valsts tiesību aktiem, ar ko ir transponēta Direktīva 95/46.

124 Regulas Nr. 1224/2009 113. panta noteikumos savukārt lielā mērā ir pārņemti pārējie Regulas Nr. 2847/93 37. panta noteikumi, kas neattiecas uz personas datu aizsardzību.

125 Vispirms Regulas Nr. 1224/2009 113. pantā ir ietverti noteikumi, kas nodrošina ar dienesta noslēpumu un komercnoslēpumu saistītu datu konfidencialitāti. Īpaši ir paredzēts, ka dalībvalstis un Komisija veic visus pasākumus, kas ir vajadzīgi, lai dati, kuri ir savākti un iegūti atbilstoši Regulai Nr. 1224/2009, tiktu apstrādāti saskaņā ar noteikumiem, ko piemēro dienesta noslēpumu un komercnoslēpumu ietverošiem datiem (Regulas Nr. 1224/2009 113. panta 1. punkts). Tāpat arī uz datiem, kas ir paziņoti atbilstoši minētajai regulai, attiecas noteikumi, kuri ir piemērojami jautājumā par konfidencialitāti, ja to publiskošana apdraudētu zināmas intereses, piemēram, privātpersonas privātumu un integritāti – saskaņā ar Savienības tiesību aktiem par personas datu aizsardzību –, fiziskas vai juridiskas personas komerciālās intereses, tiesvedību un juridiskas konsultācijas vai inspekcijas vai izmeklēšanas darbības. Ar šiem datiem saistītā informācija tomēr vienmēr var tikt izpausta, ja tas ir vajadzīgs, lai pārtrauktu vai aizliegtu kopējās zivsaimniecības politikas noteikumu pārkāpumus (Regulas Nr. 1224/2009 113. panta 4. punkts).

126 Regulas Nr. 1224/2009 113. pantā ir arī noteikumi, kas ir specifiski dalībvalstu sniegtajiem datiem un uz kuriem šī iemesla dēļ šajā tiesvedībā atsaucas Maltas Republika. Šajā ziņā ir svarīgi atgādināt Regulas Nr. 1224/2009 113. panta 2. un 3. punkta noteikumus, kas ir gandrīz identiski Regulas Nr. 2847/93 37. panta 3. un 5. punkta noteikumiem un kuros ir noteikts šādi:

"2. Datus, ar ko savstarpēji apmainījušās dalībvalstis un Komisija [šajā tiesvedībā], nenosūta citām personām kā vien tām, kuras strādā dalībvalstu vai Kopienas iestādēs un kuru amata pienākumu izpildei vajadzīga šāda piekļuve, ja vien dalībvalstis, kuras nosūta datus, nav devušas skaidru attiecīgu piekrišanu.

3. [Atbilstoši šai regulai savāktus un iegūtus] datus neizmanto citam nolūkam kā vien tam, kas paredzēts šajā regulā, ja vien datu sniedzējas iestādes nav devušas skaidru piekrišanu minēto datu izmantošanai citiem nolūkiem un tiek ievērots nosacījums, ka spēkā esošie noteikumi dalībvalstī, kuras iestāde saņem datus, šādu izmantošanu neaizliedz."

127 Visbeidzot Regulas Nr. 1224/2009 113. pantā ir ietverti vispārīgāki noteikumi. It īpaši šajā pantā ir paredzēts, ka tas nevar tikt interpretēts kā šķērslis saskaņā ar minēto regulu iegūtu datu izmantošanai juridiskās darbībās vai tiesvedībā, kas vēlāk uzsāktas par kopējās zivsaimniecības politikas noteikumu neievērošanu. Dalībvalstu kompetentās iestādes, kas nosūta datus, tiek informētas par visiem gadījumiem, kad minētie dati tiek izmantoti šādiem nolūkiem (Regulas Nr. 1224/2009 113. panta 6. punkts).

128 Šajā posmā no šī sprieduma 120.–127. punktā minētajiem Regulas Nr. 1224/2009 noteikumiem var gūt vairākas norādes.

129 Pirmkārt, Regulas Nr. 1224/2009 112. un 113. panta noteikumu kā tādu mērķis nav tikt piemērotiem dokumentiem, bet tikai datiem, kas ir savākti atbilstoši šai regulai.

130 Šajā ziņā ir jākonstatē, ka Regulā Nr. 1224/2009 nav definēts vispārējs jēdziens "dati", bet tikai konkrēti jēdziens "kuģu satelītnovērošanas sistēmas dati" (Regulas Nr. 1224/2009 4. panta 12. punkts).

131 Tomēr no visiem šīs regulas noteikumiem, it īpaši no tās 12., 33., 34., 63., 78., 93., 101., 109. un 116. panta, izriet, ka tajā paredzētie dati ir tie, kurus dalībvalstis reģistrē dažādās to izveidotās informātikas datubāzēs, kas oficiālās interneta vietnes drošajā daļā ir padarītas pieejamas ierobežotam lietotāju skaitam un ko ir apstiprinājušas dalībvalstis un Komisija. Tādējādi šajā regulā it īpaši ir paredzēti kuģu satelītnovērošanas sistēmas dati, dati par zvejas darbībām, it īpaši zvejas žurnālu, izkraušanas deklarāciju, pārkraušanas citā kuģī deklarāciju un iepriekšējas paziņošanas dati, dati no uzglabāšanas deklarācijām, transportēšanas dokumentiem un pārdošanas zīmēm, dati par zvejas licencēm un zvejas atļaujām, dati par zvejas iespēju pilnīgu izmantošanu, dati no inspekcijas un uzraudzības ziņojumiem, dati par dzinēja jaudu, dati no kuģu noteikšanas sistēmas, dati par novērošanas gadījumiem, dati attiecībā uz starptautiskiem nolīgumiem zivsaimniecības jomā, dati par ieiešanu zvejas zonās, jūras apgabalos, apgabalos, uz kuriem attiecas dažu reģionālo organizāciju uzraudzība, un trešo valstu ūdeņos un iziešanu no tiem, automātiskās identifikācijas sistēmas dati, kā arī dati no valsts pārkāpumu reģistriem.

132 Otrkārt, no Regulas Nr. 1224/2009 112. un 113. panta izriet, ka attiecībā uz atbilstoši šai regulai savāktajiem datiem tajos ir paredzēta trīs veidu aizsardzība, no kurām pirmā ir piemērojama personas datiem [minētās regulas 112. pants un 113. panta 4. punkta a) apakšpunkts], otrā – ar dienesta noslēpumu un komercnoslēpumu saistītiem konfidenciāliem datiem [šīs pašas regulas 113. panta 1. punkts un 4. punkta b) apakšpunkts] un trešā – dalībvalsts paziņotajiem datiem (minētās regulas 113. panta 2. un 3. punkts). Šis trešais un pēdējais aizsardzības veids ir aplūkots šajā lietā.

133 Treškārt, no paša Regulas Nr. 1224/2009 113. panta 2. un 3. punkta formulējuma izriet, ka dati, ko atbilstoši šai regulai ir savākusi un Komisijai nosūtījusi dalībvalsts, principā var tikt nodoti citām personām, kas nav tās, kuru uzdevumi prasa, lai tām tiem būtu piekļuve, vai tikt izmantoti citiem nolūkiem, nevis tiem, kas ir paredzēti šajā regulā, tikai tad, ja dalībvalstis, kas ir paziņojušas šos datus, tam skaidri ir piekritušas.

134 Tikai Regulas Nr. 1224/2009 113. panta 4. un 6. punkta noteikumi, iespējams, varētu tikt interpretēti tādējādi, ka tie izņēmuma kārtā un konkrētos gadījumos ļauj izpaust datus, ko ir paziņojusi dalībvalsts, bez pēdējās minētās piekrišanas. Pirmkārt, šie noteikumi, kuri ir atgādināti šī sprieduma 125. un 127. punktā, šķiet, katrā ziņā ļauj izpaust vai izmantot atsevišķus datus, lai pārtrauktu kopējās zivsaimniecības politikas noteikumu pārkāpumus vai noteiktu sodus par tiem. Otrkārt, Regulas Nr. 1224/2009 113. panta 6. punktā ir paredzēts, ka dalībvalsts, kas paziņo datus, tiek informēta tikai par minēto datu izmantošanu tiesvedībā vai administratīvā procesā.

135 Atliek pārbaudīt saikni starp Regulas Nr. 1224/2009 113. panta 2. un 3. punkta noteikumiem un Regulas Nr. 1049/2001 noteikumiem.

b) Saikne starp Regulas Nr. 1224/2009 113. pantu un Regulu Nr. 1049/2001

136 Pirmām kārtām ir jākonstatē, ka Regulai Nr. 1049/2001 un Regulai Nr. 1224/2009 ir atšķirīgi mērķi. Ar pirmo minēto ir paredzēts nodrošināt vislielāko iespējamo valsts iestāžu lēmumu pieņemšanas procedūru, kā arī informācijas, ar ko ir pamatoti to lēmumi, pārskatāmību. Tātad tajā ir paredzēts maksimāli atvieglot tiesību piekļūt dokumentiem īstenošanu, kā arī sekmēt labu administratīvu praksi (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2010. gada 29. jūnijs, Komisija/*Bavarian Lager*, C-28/08 P, EU:C:2010:378, 49. punkts). Otrās mērķis saskaņā ar tās 1. pantu ir izveidot kontroles, inspekcijas un izpildes sistēmu, lai nodrošinātu kopējās zivsaimniecības politikas noteikumu ievērošanu.

137 Šajā gadījumā ne Regulā Nr. 1049/2001, ne Regulā Nr. 1224/2009 nav ietverta tiesību norma, kurā būtu skaidri paredzēta vienas prioritāte pār otru. Līdz ar to ir jānodrošina katras šīs regulas piemērošana tādā veidā, kas atbilst otrai regulai un ļauj tās piemērot saskaņoti (pēc analoģijas skat. spriedumus, 2010. gada 29. jūnijs, Komisija/*Bavarian Lager*, C-28/08 P, EU:C:2010:378, 56. punkts, un 2012. gada 28. jūnijs, Komisija/*Éditions Odile Jacob*, C-404/10 P, EU:C:2012:393, 110. punkts).

138 Otrām kārtām, ņemot vērā to, kas ir norādīts šī sprieduma 129. punktā, ir jākonstatē, ka pašu Regulas Nr. 1224/2009 113. panta 2. un 3. punkta noteikumu mērķis nav reglamentēt nosacījumus sabiedrības piekļuvei dokumentiem, ko kāda dalībvalsts ir nodevusi Komisijai atbilstoši šai regulai. Šajos noteikumos tikai ir paredzēts precizēt nosacījumus, ar kādiem var tikt nodoti un izmantoti dati, ko ir savākusi un nodevusi dalībvalsts atbilstoši minētajai regulai.

139 No tā izriet, ka Regulas Nr. 1224/2009 113. panta 2. un 3. punkta noteikumi kā tādi nav speciālais likums, kurā paredzētas atkāpes no vispārējiem noteikumiem par sabiedrības piekļuvi dokumentiem, kuri ir paredzēti Regulā Nr. 1049/2001, bet drīzāk ir īpaši noteikumi, kas nodrošina pastiprinātu dažu datu aizsardzību, neatkarīgi no tā, vai tie ir personas dati, un neatkarīgi no to konfidencialitātes pakāpes, tikai tāpēc vien, ka tos ir paziņojusi kāda dalībvalsts. Tas izskaidro, kāpēc Regulā Nr. 1224/2009, kurā nav neviena noteikuma par sabiedrības piekļuvi dokumentiem, nav atsauces uz Regulu Nr. 1049/2001, lai gan, ciktāl tajā ir ietverti noteikumi par datu aizsardzību, it īpaši par personas datu aizsardzību, tās 112. pantā ir minēta Regula Nr. 45/2001.

140 Tomēr, kā tas ir norādīts šī sprieduma 137. punktā, saskaņoti vienlaikus ir jāpiemēro gan Regula Nr. 1049/2001, gan Regula Nr. 1224/2009.

141 Vēl arī noteikumi par piekļuvi dokumentiem, kas ir ietverti it īpaši Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā, ja, kā tas ir šajā lietā, piekļuves pieteikumā paredzētie dokumenti ir saistīti ar konkrētu Savienības tiesību jomu, šajā gadījumā, kontroles režīmu, lai nodrošinātu kopējās zivsaimniecības politikas noteikumu ievērošanu, nevar tikt piemēroti un interpretēti, neņemot vērā īpašus noteikumus, kuri reglamentē šajos dokumentos ietverto datu nodošanu un izmantošanu un kuri šajā gadījumā ir paredzēti Regulas Nr. 1224/2009 113. panta 2. un 3. punktā (pēc analoģijas skat. spriedumus, 2014. gada 27. februāris, Komisija/*EnBW*, C-365/12 P, EU:C:2014:112, 83. punkts, un 2016. gada 26. aprīlis, *Strack*/Komisija, T-221/08, EU:T:2016:242, nav publicēts, 154. punkts).

142 Ja pieteikums, kas ir pamatots ar Regulu Nr. 1049/2001, ir vērsts uz to, lai tiktu iegūta piekļuve dokumentiem, kuros ir ietverti dati Regulas Nr. 1224/2009 izpratnē, šīs pēdējās minētās regulas 113. panta 2. un 3. punkta noteikumi kļūst pilnībā piemērojami (pēc analoģijas skat. spriedumus, 2010. gada 29. jūnijs, Komisija/*Bavarian Lager*, C-28/08 P, EU:C:2010:378, 63. punkts, un 2014. gada 2. oktobris, *Strack*/Komisija, C-127/13 P, EU:C:2014:2250, 70. punkts).

143 Trešām kārtām, ņemot vērā šī sprieduma 133. un 134. punktā norādīto, ir jākonstatē, ka, ievērojot izņēmumus, kas, iespējams, ir paredzēti Regulas Nr. 1224/2009 113. panta 4. un 6. punkta noteikumos, šīs pašas regulas 113. panta 2. un 3. punkta noteikumos, kas ir piemērojami datiem, kuri ir ietverti dokumentā, ko kāda dalībvalsts ir paziņojusi Komisijai atbilstoši minētajai regulai, ir paredzēts, ka jebkādai minēto datu nodošanai vai izmantošanai, kas nav paredzēta minētajā regulā, ir vajadzīga skaidra šīs dalībvalsts piekrišana.

144 Šajā ziņā, pirmkārt, šī sprieduma 126. punktā atgādinātie Regulas Nr. 1224/2009 113. panta 2. un 3. punkta noteikumi acīmredzami atšķiras no šī sprieduma 39. un 94. punktā atgādinātajiem Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punkta noteikumiem. Regulas Nr. 1224/2009 113. panta 2. un 3. punkta noteikumos principā ir aizliegtas dažas dalībvalsts paziņoto datu nodošanas vai izmantošanas formas, ja vien šī dalībvalsts tam nedod skaidru piekrišanu. Pretēji iepriekš minētajam, lai gan no Regulas Nr. 1049/2001 2. panta 1. punkta izriet, ka iestāžu dokumenti, tostarp dalībvalstu izdotie dokumenti, principā var tikt publiskoti, šīs pašas regulas 4. panta 5. punkta noteikumos tikai ir paredzēts, ka dalībvalsts var pieprasīt, lai tās izdots dokuments netiktu izpausts bez tās iepriekšējas piekrišanas.

145 Savukārt Regulas Nr. 1224/2009 113. panta 2. un 3. punkts ir formulēti līdzīgi Regulas Nr. 1049/2001 9. panta 3. punktam, kurā ir noteikts, ka "slepenus dokumentus [..] izsniedz tikai ar attiecīgā dokumenta autora piekrišanu". No Regulas Nr. 1049/2001 9. panta 3. punkta izriet, ka slepena dokumenta izdevējai iestādei ir pilnvaras iebilst pret minētā dokumenta satura izpaušanu (spriedums, 2007. gada 1. februāris, *Sison*/Padome, C-266/05 P, EU:C:2007:75, 101. punkts).

146 No tā izriet, ka Regulas Nr. 1224/2009 113. panta 2. un 3. punktā ir ne tikai paredzēts, kā tas ir darīts Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punktā, ka, ja dalībvalsts ir paudusi konkrētu lūgumu šajā ziņā, tās izdots dokuments vairs nevar tikt izpausts bez tās iepriekšējas piekrišanas, bet, par paraugu ņemot Regulas Nr. 1049/2001 9. panta 3. punktu, dalībvalsts iepriekšēja un skaidra piekrišana tajā ir padarīta par absolūtu nosacījumu dažām šīs dalībvalsts paziņoto datu nodošanas un izmantošanas formām (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2007. gada 18. decembris, Zviedrija/Komisija, C-64/05 P, EU:C:2007:802, 47. un 78. punkts).

147 Otrkārt, ir skaidrs, ka, runājot par datiem, ko dalībvalsts ir paziņojusi atbilstoši Regulai Nr. 1224/2009, Savienības likumdevējs ir vēlējies zināmā formā saglabāt noteikumu par autoru, lai gan tas principā ar Regulu Nr. 1049/2001 ir atcelts saistībā ar sabiedrības piekļuvi dokumentiem. Šis noteikums tādā formā, kādā tas prevalēja pirms Regulas Nr. 1049/2001 stāšanās spēkā, nozīmēja, ka tad, ja iestādes rīcībā esoša dokumenta autors bija trešā persona, pieteikums par piekļuvi dokumentam bija jāiesniedz tieši šī dokumenta autoram (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2007. gada 18. decembris, Zviedrija/Komisija, C-64/05 P, EU:C:2007:802, 56. punkts).

148 Šajā ziņā šī sprieduma 126. punktā jau ir norādīts, ka Regulas Nr. 1224/2009 113. panta 2. un 3. punkta noteikumi būtībā ir identiski Regulas Nr. 2847/93 37. panta 3. un 5. punkta noteikumiem, kas tika pieņemti pirms Regulas Nr. 1049/2001 stāšanās spēkā. Pieņemot Regulu Nr. 1224/2009, Eiropas Savienības Padomes darba grupas "Iekšējā un ārējā zivsaimniecības politika" ietvaros Zviedrijas delegācija iebilda pret noteikuma par autoru saglabāšanu, ko tā uzskatīja par nesaderīgu ar Regulu Nr. 1049/2001, kas pa to laiku bija stājusies spēkā. Līdz ar to šī delegācija ierosināja citu to noteikumu redakciju, kas kļuva par Regulas Nr. 1224/2009 113. panta 2. un 3. punktu, lai tiktu paredzēta vienkārša apspriešanās ar iestādēm, kuras ir paziņojušas datus. Tomēr Padome galu galā pieņēma Komisijas priekšlikumu Regulā Nr. 1224/2009 pārņemt noteikumus, kas iepriekš bija ietverti Regulas Nr. 2847/93 37. panta 3. un 5. punktā, neveicot tajos nekādus būtiskus grozījumus.

149 Tādējādi šķiet, ka, pieņemot Regulas Nr. 1224/2009 113. panta 2. un 3. punktu, Savienības likumdevējs ir vēlējies saglabāt dalībvalsts, kas datus ir paziņojusi atbilstoši šai regulai, pilnvaras kontrolēt un uzraudzīt jebkādu šo datu nodošanu vai izmantošanu, kas nav paredzēta minētajā regulā.

150 Treškārt, Regulas Nr. 1224/2009 113. panta 2. un 3. punktā paredzētais aizliegums nodot vai izmantot dalībvalsts paziņotos datus ir piemērojams visos gadījumos, kad šī dalībvalsts nav skaidri piekritusi šai nodošanai vai šai izmantošanai.

151 No tā izriet, ka – pretēji tam, kas ir atzīts saistībā ar ierobežojumu, kurš jautājumā par sabiedrības piekļuvi dokumentiem ir paredzēts Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punktā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2007. gada 18. decembris, Zviedrija/Komisija, C-64/05 P, EU:C:2007:802, 47. un 99. punkts), – Regulas Nr. 1224/2009 113. panta 2. un 3. punktā paredzētā ierobežojuma piemērošana nav pakļauta ne attiecīgās dalībvalsts skaidrai un iepriekšējai gribas paušanai, ne tam, ka pēdējā minētā atsaucas uz materiāltiesisku izņēmumu, kas ir paredzēts Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1.–3. punktā vai Regulas Nr. 1224/2009 113. panta 4. punktā, ne to iebildumu pamatojumam, kurus, iespējams, ir paudusi dalībvalsts.

152 Ceturtkārt, tā kā tas ir tiešas sekas tam, ka nav skaidras tās dalībvalsts piekrišanas, kas datus ir paziņojusi, Regulas Nr. 1224/2009 113. panta 2. un 3. punktā paredzētais nodošanas vai izmantošanas aizliegums nav pamatots ar tādu materiāltiesisku izņēmumu kā pārbaužu, izmeklēšanas un revīziju mērķu aizsardzība, kas ir minēta Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā, kā arī Regulas Nr. 1224/2009 113. panta 4. punkta d) apakšpunktā. Tādējādi šis aizliegums, kā to apgalvo Komisija, nevar izbeigties brīdī, kad tiek slēgta administratīva izmeklēšana, kas ir uzsākta atbilstoši Regulas Nr. 1224/2009 102. panta 2. punktam, bet izbeidzas tikai brīdī, kad dalībvalsts, kas ir paziņojusi attiecīgos datus, skaidri piekrīt to nodošanai vai izmantošanai.

153 Ceturtām un pēdējām kārtām, tāda dokumenta paziņošana sabiedrībai, it īpaši nevalstiskai organizācijai, kurā ir ietverti dati, ko dalībvalsts ir paziņojusi atbilstoši Regulai Nr. 1224/2009, acīmredzami ir minēto datu nodošanas vai izmantošanas forma, kura nav paredzēta šajā regulā. Maltas Republika turklāt norāda, ka, pieņemot Regulu Nr. 1224/2009, konkrētāk, noteikumu, kas kļuva par minētās regulas 113. panta 3. punktu un ar ko ir aizliegts šāda veida datus izmantot "citam nolūkam kā vien tam, kas paredzēts [minētajā] regulā", Komisija Padomes darba grupas "Iekšējā un ārējā zivsaimniecības politika" ietvaros, atbildot uz Somijas delegācijas jautājumu, bija paskaidrojusi, ka šajā tiesību normā paredzētie "citi nolūki" varētu attiekties uz datu publicēšanu, ko veic nevalstiska organizācija.

154 Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, Regulas Nr. 1224/2009 113. panta 2. un 3. punkta noteikumos principā ir aizliegts sabiedrībai, it īpaši nevalstiskai organizācijai, pamatojoties uz Regulu Nr. 1049/2001, izpaust dokumentus, kuros nav svītroti dati, ko dalībvalsts Komisijai ir paziņojusi atbilstoši Regulai Nr. 1224/2009, ja šī dalībvalsts nav tam skaidri piekritusi un *a fortiori* ja, kā tas ir šajā gadījumā, minētā dalībvalsts pret to ir skaidri iebildusi.

155 Šo interpretāciju nevar atspēkot Komisijas argumentācija, saskaņā ar kuru Savienības likumdevējs nevarēja likumīgi paredzēt noteikumu, ar ko tiek traucēta Regulas Nr. 1049/2001 piemērošana, neatņemot Regulas Nr. 1224/2009 113. panta 2. un 3. punkta noteikumiem juridisko pamatu un nesamērīgi neapdraudot tiesības piekļūt dokumentiem, kas ir paredzētas Pamattiesību hartas 42. pantā, kā arī LESD 15. panta 3. punktā.

156 Pirmkārt, no pastāvīgās judikatūras izriet, ka Savienības tiesību akta juridiskā pamata izvēlei ir jābūt pamatotai ar objektīviem elementiem, kas var tikt pārbaudīti tiesā, tostarp ar šī tiesību akta mērķi un saturu. Ja no Savienības tiesību akta pārbaudes izriet, ka tam ir divi mērķi vai ka tas attiecas uz divām jomām, un ja vienu no mērķiem vai jomām var identificēt kā galveno vai dominējošo mērķi vai jomu, bet otru – kā mazāk svarīgu, attiecīgais tiesību akts ir jābalsta uz vienu juridisko pamatu, proti, uz to, kas atbilst galvenajam vai dominējošajam mērķim vai jomai (skat. spriedumus, 2001. gada 30. janvāris, Spānija/Padome, C-36/98, EU:C:2001:64, 58. un 59. punkts un tajos minētā judikatūra, un 2016. gada 14. jūnijs, Parlaments/Padome, C-263/14, EU:C:2016:435, 43. un 44. punkts un tajos minētā judikatūra).

157 No vienas puses, ir skaidrs, kā tas ir norādīts šī sprieduma 136. punktā, ka Regulas Nr. 1224/2009 galvenais mērķis ir izveidot kontroles, inspekcijas un izpildes sistēmu, lai nodrošinātu kopējās zivsaimniecības politikas noteikumu ievērošanu. No otras puses, Regulas Nr. 1224/2009 saturs būtībā pārsvarā attiecas uz kopējo zivsaimniecības politiku, pat ja tajā ir paredzēta tikai dažādu ar šo politiku saistītu datu vākšana un apmaiņa ar tiem. Tikai papildu kārtā Regulā Nr. 1224/2009, it īpaši tās 112. un 113. pantā, ir ietverti noteikumi, kas attiecas uz datu aizsardzību, it īpaši noteikumi, kuri reglamentē un ierobežo dalībvalstu paziņoto datu nodošanu un izmantošanu.

158 Šādos apstākļos Padomei Regula Nr. 1224/2009 bija jāpieņem, pamatojoties tikai uz LESD 43. pantu, kas attiecas uz kopējo lauksaimniecības politiku, kura ietver kopējo zivsaimniecības politiku. Padome šīs regulas 113. panta 2. un 3. punktu nevarēja pieņemt, ne pamatojoties uz LESD 16. pantu, kas attiecas uz personas datu aizsardzību, ne pamatojoties uz LESD 15. panta 3. punktu, kurš attiecas uz piekļuvi dokumentiem. Tādējādi Padome varēja likumīgi Regulā Nr. 1224/2009 paredzēt īpašus noteikumus, kas reglamentē piekļuvi datiem, kurus dalībvalsts ir paziņojusi atbilstoši šai regulai, pat ja šie īpašie noteikumi praktiski izraisītu sabiedrības piekļuves dokumentiem, kuros ir ietverti šādi dati, ierobežojumu.

159 Otrkārt, ir skaidrs, kā tas ir norādīts šī sprieduma 42. punktā, ka Pamattiesību hartas 42. pantā, no vienas puses, un LESD 15. panta 3. punktā, no otras puses, ir paredzēts, ka ikvienam Savienības pilsonim un ikvienai fiziskai vai juridiskai personai, kas dzīvo kādā dalībvalstī vai kam tajā ir juridiskā adrese, ir tiesības piekļūt Savienības iestāžu un struktūru dokumentiem neatkarīgi no to formas.

160 Tomēr ir jāatgādina, ka LESD 15. panta 3. punktā ir noteikts, ka nosacījumus un robežas tiesībām piekļūt dokumentiem nosaka Savienības likumdevējs ar regulām. No tā izriet, ka tiesības piekļūt iestāžu dokumentiem, kas ir paredzētas un garantētas Līgumos, nav vispārējas un absolūtas tiesības un tās var tikt ierobežotas.

161 Īpaši ir jānorāda, ka ierobežojums piekļūt datiem, kas ir paredzēts Regulas Nr. 1224/2009 113. panta 2. un 3. punktā, ir piemērojams tikai datiem, kurus ir paziņojušas dalībvalstis, un, kā tas ir norādīts šī sprieduma 147. punktā, izriet no Savienības likumdevēja gribas zināmā formā saglabāt tādu noteikumu par autoru, ar ko pieteikumu par piekļuvi kādam dokumentam ir ļauts iesniegt tieši šī dokumenta autoram. Tādējādi nekas neliedz personai, kas vēlas piekļūt dokumentam, kurā ir iekļauti dati, ko dalībvalsts ir paziņojusi atbilstoši Regulai Nr. 1224/2009, tieši šai dalībvalstij pieprasīt šo dokumentu. Šādā gadījumā pieteikums par piekļuvi dokumentiem tiks izskatīts saskaņā ar attiecīgās dalībvalsts tiesību aktiem.

162 No tā izriet, ka, lai gan Regulas Nr. 1224/2009 113. panta 2. un 3. punkta noteikumos attiecīgās dalībvalsts iepriekšēja un skaidra piekrišana ir paredzēta kā absolūts nosacījums to datu izpaušanai, ko dalībvalsts ir paziņojusi atbilstoši Regulai Nr. 1224/2009, piekļuvi dokumentiem, kuros ir iekļauti šie dati, tie nepadara neiespējamu vai pārmērīgi grūtu. Tādējādi šie noteikumi nesamērīgi neapdraud tiesības piekļūt dokumentiem, kas ir paredzētas, pirmkārt, Pamattiesību hartas 42. pantā un, otrkārt, LESD 15. panta 3. punktā.

163 Ņemot vērā šos apsvērumus, ir jāpārbauda, vai Regulas Nr. 1224/2009 113. panta 2. un 3. punkts šajā gadījumā liedza paziņot *Greenpeace* Dokumentus Nr. 112–230.

c) Pamata, kas attiecas uz Regulas Nr. 1224/2009 113. panta pārkāpumu, pamatotības pārbaude

164 Vispirms ir jānorāda, ka Maltas Republika paskaidro, ka ar Dokumentiem Nr. 112–230 tā ar Komisiju apmainījās atbilstoši Regulai Nr. 1224/2009 un ka tajos ir ietverti dati šīs regulas izpratnē. Tādējādi, piemēram, dažos no šiem dokumentiem ir ietverti dati, kas attiecas uz zvejas kuģu atrašanās vietu vai uz Lībijas zvejas kuģu darbībām. Citi dokumenti esot detalizēti ziņojumi, pārbaudes ziņojumi, deklarācijas par nodošanu jūrā un par ievietošanu sprostos, ko ir sagatavojuši Maltas un starptautiskie novērotāji. Visbeidzot daži dokumenti esot tikuši sagatavoti Maltas Republikas uzsāktās administratīvās izmeklēšanas ietvaros un pēc tam Komisijas veikto darbību pēc šīs izmeklēšanas ietvaros.

165 Komisija neapstrīd šo attiecīgo dokumentu aprakstu. Tā neapšauba faktu, ka apmaiņa ar tiem notika atbilstoši Regulai Nr. 1224/2009 un ka tajos ir ietverti dati šīs regulas izpratnē.

166 Vispārējā tiesa savukārt konstatē, ka Dokumenti Nr. 112–230, ko ir iesniegusi Maltas Republika, atbilst aprakstam, kuru tiem ir sniegusi pēdējā minētā, un ka tajos ir ietverti tāda paša veida skaitliski vai tehniski dati kā tie, kas ir minēti Regulā Nr. 1224/2009 un atgādināti šī sprieduma 131. punktā.

167 Šādos apstākļos Regulas Nr. 1224/2009 113. panta 2. un 3. punkts bija piemērojams datiem, kas ietverti Dokumentos Nr. 112–230.

168 No tā izriet, ka, izņemot iespējamu atsaukšanos uz Regulas Nr. 1224/2009 113. panta 4. un 6. punkta noteikumiem, Komisija nevarēja publiskot un, it īpaši, nodot nevalstiskai organizācijai datus, kas ir ietverti Dokumentos Nr. 112–230, bez skaidras Maltas Republikas piekrišanas.

169 Šajā gadījumā, pirmkārt, ir skaidrs, ka Maltas Republika nekad nav skaidri piekritusi, ka *Greenpeace* tiek nodoti dati, kas ir ietverti Dokumentos Nr. 112–230, un ka, tieši pretēji, tā pat pret to skaidri iebilda savās 2015. gada 30. novembra un 2016. gada 3. un 27. maija vēstulēs. Otrkārt, Komisija nekad nav ne pierādījusi, ne arī apgalvojusi, ka šajos dokumentos iekļauto datu paziņošana *Greenpeace* būtu bijusi vajadzīga, lai izbeigtu kopējās zivsaimniecības politikas noteikumu pārkāpumu vai noteiktu sodu par to.

170 Turklāt, ņemot vērā to, kas ir norādīts šī sprieduma 153. punktā, Komisijai nav pamata apgalvot, ka Maltas Republikas skaidra piekrišana Maltas iestāžu paziņoto datu nodošanai vai izmantošanai vairs nebija vajadzīga, jo administratīvā izmeklēšana tika slēgta 2011. gadā un Maltas Republika kopš 2013. gada februāra apmierinoši bija īstenojusi rīcības plānu, kurš tika izstrādāts pēc šīs izmeklēšanas.

171 Līdz ar to, nepastāvot Maltas iestāžu piekrišanai, Komisija nevarēja likumīgi sniegt piekļuvi attiecīgajiem dokumentiem, neizsvītrojot no tiem visus tajos ietvertos datus, uz kuriem attiecas Regula Nr. 1224/2009.

172 Tomēr ir jākonstatē, ka Komisija nolēma paziņot *Greenpeace* Dokumentus Nr. 112–230, svītrojot tikai tajos ietvertos personas datus, neņemot vērā, ka tajos bija ietverti arī dati Regulas Nr. 1224/2009 plašākā izpratnē. Šajā ziņā Vispārējā tiesa norāda, ka nevienā brīdī Komisija necentās noskaidrot, vai

šie pēdējie minētie dati bija faktiski nodalāmi no dokumentiem, kuros tie bija ietverti, un vai tādējādi šajā gadījumā tai bija iespējams sniegt piekļuvi attiecīgajiem dokumentiem redakcijā, kurā ir izsvītroti minētie dati.

173 Šādos apstākļos Maltas Republikai ir pamats apgalvot, ka, piešķirot *Greenpeace* piekļuvi Dokumentiem Nr. 112–230 un līdz ar to tajos ietvertajiem datiem, Komisija ir pārkāpusi Regulas Nr. 1224/2009 113. panta 2. un 3. punkta noteikumus.

174 Tādējādi ceturtais pamats, kas ir izvirzīts tikai saistībā ar Dokumentiem Nr. 112–230, ir jāapmierina.

175 No visa iepriekš izklāstītā izriet, pirmkārt, ka apstrīdētais lēmums ir jāatceļ, ciktāl ar to *Greenpeace* ir piešķirta piekļuve Dokumentiem Nr. 112–230, un, otrkārt, ka prasības pieteikumā izvirzītie prasījumi pārējā daļā ir jānoraida.

IV. Par tiesāšanās izdevumiem

176 Atbilstoši Reglamenta 134. panta 3. punktam, ja lietas dalībniekiem spriedums ir daļēji labvēlīgs un daļēji nelabvēlīgs, lietas dalībnieki sedz savus tiesāšanās izdevumus paši.

177 Šajā gadījumā Komisijai spriedums ir nelabvēlīgs saistībā ar Dokumentu Nr. 112–230 publiskošanu un Maltas Republikai nolēmums ir nelabvēlīgs saistībā ar Dokumentu Nr. 1–111 un Nr. 231–240 publiskošanu. Tādējādi ir jānolemj, ka katrs lietas dalībnieks pats sedz savus tiesāšanās izdevumus, tostarp tos, kas ir saistīti ar pagaidu noregulējuma tiesvedību.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (devītā palāta)

nospriež:

1) Eiropas Komisijas ģenerālsekretāra 2016. gada 13. jūlija lēmumu, ar kuru ir lemts par *Greenpeace* atkārtoto pieteikumu par piekļuvi dokumentiem, kas attiecas uz iespējami nelikumīgu dzīvu zilo tunzivju nosūtīšanu no Tunisijas uz Maltu, atcelt, ciktāl ar to *Greenpeace* ir piešķirta piekļuve dokumentiem, kuri ir uzskaitīti tā B pielikumā ar numuriem 112–230.

2) Prasību pārējā daļā noraidīt.

3) Katrs lietas dalībnieks pats sedz savus tiesāšanās izdevumus, tostarp tos, kas ir saistīti ar pagaidu noregulējuma tiesvedību.

Gervasoni Kowalik-Bańczyk Mac Eochaidh

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2018. gada 3. maijā.

[Paraksti]

Satura rādītājs

I. Tiesvedības priekšvēsture 1

II. Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi 4

III. Juridiskais pamatojums 5

A. Par pieņemamību 5

1. Par Maltas Republikas prasījumu un pirmo četru pamatu, kas ir izvirzīti šo prasījumu pamatojumam, pieņemamību 5

2. Par piektā pamata, kas ir balstīts uz pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi, pieņemamību 7

B. Par lietas būtību 7

1. Par piekto pamatu, kas ir balstīts uz pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi 7

2. Par pirmajiem trim pamatiem, kas attiecas uz apstrīdētā lēmuma pieņemšanas procedūru ... 9

a) Pirmo trīs pamatu lietderība 10

1) Regulas Nr. 1049/2001 6.–8. pantā paredzētās procesuālās tiesību normas 10

2) Procesuālie noteikumi, kas ir paredzēti Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 4. un 5. punktā vai kas izriet no lojālas sadarbības pienākuma 13

b) To iebildumu pamatotības pārbaude, kas attiecas uz nepietiekamu termiņu atbildes sniegšanai piešķiršanu un lojālas sadarbības pienākuma neizpildi 14

3. Par ceturto pamatu, kas attiecas uz Regulas Nr. 1224/2009 113. panta pārkāpumu 15

a) Regulas Nr. 1224/2009 113. panta un tā konteksta izklāsts 16

b) Saikne starp Regulas Nr. 1224/2009 113. pantu un Regulu Nr. 1049/2001 18

c) Pamata, kas attiecas uz Regulas Nr. 1224/2009 113. panta pārkāpumu, pamatotības pārbaude 22

IV. Par tiesāšanās izdevumiem 23